

De Frie Evangeliske Forsamlinger i Norge

Det gode budskap

Julen 2007

Årgang 103

*Med ønske om en
velsignet julehøytid*

I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren.

Luk. 2, 11

Dette bladet er en gave til:

Navn: _____

Hilsen _____

Med ønske om en velsignet julehøytid!

Det gode budskap
Interessant stoff til
oppbyggelse og inspirasjon.
Fra lokalmenighetene
og fra misjonsarbeidet.

Få bladet hjem i postkassen!

Kun **kr. 500,-** pr. år for 11 nr.

Kontakt ekspedisjonen via post, e-post eller telefon

Det gode budskap

Redaktør:

Leif Frode Svendsen
Kvartnesveien 20
4276 Vedavågen
Mobil: 480 03 520
E-post: dgb@dfef.no
leif.f@dfef.no

Ekspedisjon/forretningsadresse:

Olav Magne Bjørnsen
Rogalandsgt. 32
4011 Stavanger
E-post: olavmagne@autoreklame.no
Telefon: 51 52 45 14
Fax: 51 53 63 36
Mobil: 907 46 331
Kontonr: 3000 15 47522

DGB på nett:

www.detgodebudskap.no
Webansvarlig:
Mats Arild Vedøy

Trykk:

Nils Sund Boktrykkeri

Layoutmedarbeider:

Johannes Ådnanes

Det gode budskap kommer ut 11 ganger i året. Abonnementprisen er kr. 500,- pr. år. Portotillegg kr. 50,- til utland. Alle henvendelser vedrørende abonnement, betaling og adresseforandring skal rettes til forretningsfører. Innsendt stoff til bladet må innkomme den 20. i måneden før utgivelse (ca. den 15. i hver måned)

Fra innholdet:

4 Ja, jeg tror på engler

5 Engelen blant de døende

15 Argentina: Ruth Woods: Misjonæren som Gud aldri glemte!

18 Det gamle lokalet

20 Biografi: Ved krybben møtte Malla Moe Frelseren

22 Kryssord for voksne

23 Barnehjemmets historie: Guttungen i pappesken...

24 Glade barn som ber

26 - 28 Til barna

29 Spørsmål fra Bibelen

30 Ajax

6 Navnet Jesus

7 Navnet over alle navn

8 Auksjonen: Da Lady Anna Erskine ble solgt på auksjon

10 Englene – sendebud og usynlige hjelpere utsendt fra Gud

12 1027 ble med "Empress of Ireland" i dypet: Forliset som ble glemt, gav oss uforglemmelig sang

0 - 5 Dette er forordet til denne bibelleser som deg? Nå hjelper kanskje ikke litt forordelse ovenfor deg, men du bør vurdere å lese mer i Guds ord.
6- 15 Godkjent. Men kanskje du har noen huller, og bøker i Bibelen du bør studere mer nøye?
16 - 20 Imporerende! Du har virkelig gjort deg kjent i Guds ord, og forfjener ros for det.
21 - 25 U menneskelig, men fantastisk bra prestert. Hvis du ikke allerede er forkynner, eller bibellærer, bør du søke Gud og starte å reise med engang!

14. Det var seks vanndyr av stein.
15. Galaterbrevet
16. Jakob var bror av Jesus.
17. Hosaer er først.
18. Judas har bare ett kapittel.
19. Salme 119, som har 176 vers.
20. Profeten Jeremias
21. Brevet til romerne
22. Daniel ble kastet i løvehulen
23. De hadde ikke gull og sølv, men det de hadde - det gav de.
24. Den tredje gangen han hørte stemmen, sa Samuel: Tal, din tjener hører.
25. Bibelleser står i 1. Johannesbrev 1, 9

Svar på spørsmål:
1. Abel ble sauegjeter og Kain ble jordbruker.
2. Moses ligger begravet nede i dalen Moab, men ingen vet eksakt hvor graven hans ligger.
3. Hun het Rahab.
4. Han het Akan.
5. Dommernes bok
6. 300 soldater
7. Elia ble hentet av en ildvogn med ildehester.
8. Ester giftet seg med Kong Xerxes.
9. Hun drakk verken vann eller spiste mat i tre dager.
10. Salme 23
11. Salme 91
12. Den første kjærlighet
13. Maltias

For å skape en intim og god juleatmosfære er du avhengig av noen engler. Kanskje du har en venninne som har flere dusin plassert rundt omkring i stuen? Det kjæreste du kan gi henne er en fin, liten engel? Engler skaper atmosfære rundt oss, de utstråler trygghet og godhet.

Ja, jeg tror på engler

Leder:

Redaktør: Leif Frode Svendsen

For å skape en intim og god juleatmosfære er du avhengig av noen engler. Kanskje du har en venninne som har flere dusin plassert rundt omkring i stuen? Det kjæreste du kan gi henne er en fin, liten engel? Engler skaper atmosfære rundt oss, de utstråler trygghet og godhet.

Bibelen omtaler engler som tjenende ånder, som handler på Guds befaling og ikke skal tilbes. De sendes ut for å hjelpe folk som skal arve frelsen i Jesus Kristus. I Bibelen er englene omtalt flere ganger, og i Lukas evangelium er de sentrale ved Jesu fødsel. Vi kan lese at engelen Gabriel ble sendt av Gud til Maria med et budskap.

Han sa blant annet: «Frykt ikke, Maria! For du har funnet nåde hos Gud. Hør! Du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. Han skal være stor og kalles den høyestes Sønn, og Herren Gud skal gi ham hans far Davids trone. Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, det skal ikke være ende på hans kongedømme.»

Prinsesse Märtha Louise har det siste året vært mye omtalt i media på grunnlag av engleskolen Astarte Education. Her vil de blant annet undervise om hvordan man kommer i kontakt med engler. Gjennom healing, readinger, krystaller og berøring skal en visstnok få kontakt med disse herlige vesener.

Paulus skriver faktisk i ett av sine brev; 2. Kor 11;14 at Satan selv skaper seg om til en lysets engel. I 2. Peters brev 2;4 kan vi lese om «engler som ble styrtet ned i avgrunnen på grunn av sin ondskap». Det er jo en tragedie at onde demoner, falske engler kan gjøre seg gode, og forføre mennesker. Nå kan det være spennende å få innblikk i den åndelige verden, men også veldig skremmende. Spesielt når de du søker kontakt med har som målsetting å myrde, stjele og ødelegge deg.

Jeg finner stor trøst og sikkerhet i å være under Guds beskyttelse. Fantastisk er det å tenke på at gode engler vokter meg. I en av Salmene står det så flott: «For han skal gi sine engler befaling om å bevare deg på alle dine veier». I Romerbrevet står det også noe flott: «For jeg er viss på at hverken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er, eller det som kommer, verken makt, verken det som er i det høye eller i det dype,

eller noen annen skapning, skal kunne skille oss fra Jesus Kristus, våre Herre».

Alle mennesker har en lengsel etter det overnaturlige – det usynlige. Alle mennesker bærer på en tomhet og spørsmål i møte med evigheten. Hvem er jeg? Hvem er Gud? Hva er meningen med livet? Alle disse spørsmålene kan du finne svar på i denne julehøytiden.

Hvis du lurer på hvem Gud er må du se hen til Jesus Kristus. «Jesus er utstrålingen av Guds herlighet og bildet av Hans vesen». Videre står det om Jesus: «Slik ble han mye større enn englene, for det navnet han har fått i arv, er så mye større enn deres».

Jesus er så mye mer enn hovedpersonen i en religion. Du kan faktisk oppleve Han som din personlige frelser. Han er din vei inn i evigheten, inn i det overnaturlige. Og faktisk trenger du ingen prinsesse for å finne veien. Peter sier i Apostlenes gjerninger: «Men hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst».

Julehøytiden handler absolutt om atmosfære, om julepynt, stjerner og engler. Men mest av alt handler det om Jesus Kristus, Guds sønn.

Recife:

Engelen blant de døende

RECIFE, BRASIL:

Tekst og foto: Leif Frode Svendsen

BRASIL: Det offentlige helsetilbudet i Brasil er ikke kjent for å være blant det beste kvalitetsmessig. Hospital da Restauração i sentrum av byen sliter med for liten bemanning og lite utstyr. Når det kommer inn 400 hardt skadede pasienter i gjennomsnitt per døgn, er det travle tider for de som arbeider på akuttmottaket. Folk som er kvestet alvorlig i trafikkulykker, har skudd- og knivskader og andre alvorlige lidelser er dagligdags kost. Noen ganger er det så fullt av pasienter at de plasseres utover gulvet.

– På grunn av stor mangel på folk og hjelpemidler kommer vi i en situasjon hvor vi må velge ut hvem vi skal hjelpe. Der og da må vi velge ut dem med størst behov, sier Valdinete.

Det er veldig stor utskiftning av personale, og det er et Guds mirakel at den erfarne sykepleieren på over 60 år har holdt ut i 25 år ved avdelingen.

– Jeg opplever arbeidet mitt som et direkte kall fra Gud. Hver dag før jeg går på jobb, ber jeg Jesus om å utruste meg til å vinne sjeler for Ham, sier Valdinete.

Valdinete Valdeci da Silva er engelen blant de døende i storbyen Recife, Brasil. Som sykepleier ved akuttmottaket ved det offentlige sykehuset i millionbyen står hun stadig ansikt til ansikt med døden.

Ber med døende

Fra nyttår og fram til sommeren hadde hun vunnet ni døende pasienter for Jesus.

– Etter at vi har gitt pasientene all den medisinske hjelpen som er mulig, vil jeg, hvis Herren tillater det oppsøke disse pasientene. Jeg forteller dem at det ikke er tilfeldig at de akkurat er kommet i kontakt med meg. Frimodig vitner jeg om at Jesus elsker dem og har en plan med deres liv. Jesus kan fri dem ut fra lidelsen de er oppi; Han er veien, sannheten og livet, sier sykepleieren ivrig. Mange av de menneskene hun vitner for har aldri tidligere hørt evangeliet.

Gjennom årene er det ikke få som har fått tatt imot Jesus helt på slutten av livet. Ved en anledning var det en 17 år gammel jente som ble skutt under det tradisjonelle karnevalet i Recife.

– Hun ble skutt på lørdagen og fikk raskt behandling hos oss. Tirsdag var hun ved bevissthet og jeg fikk fortelle henne om Jesus. Hun tok imot Herren. Hennes mor som var en kristen, hadde nektet datteren å gå ut under karnevalet, men hun hadde vært ulydig. Nå kunne moren glede seg

over at hun ble en kristen. Dessverre døde hun bare to dager etter, forteller Valdinete.

Gud gjør under

Hun har også opplevd at Gud ikke bare har frelst mennesker, men også gjort under.

– Ved en anledning kom det inn en person som hadde en stor ondartet hjernesvulst. Legene gav ham tre måneder igjen å leve. Han ble veldig deprimert over den dårlige diagnosen, men jeg fikk fortelle ham om Jesus. Dagen etter kom en av legene bort til meg. Denne mannen som i går var så deprimert, er i dag så utrolig glad. Jeg spurte ham, og han kunne fortelle at en sykepleier hadde fortalt ham om Jesus. På grunn av vitnesbyrdet hadde han tatt imot Jesus og følte seg nå mye bedre, forteller hun ivrig.

Mannen fikk sin egen bibel, tok en større operasjon, som forøvrig var vellykket og reiste lykkelig hjem. Den dag i dag lever han i beste velgående.

Hennes historie

Valdinete vokste opp i et godt hjem, hvor foreldrene og søsknene var evangeliske, aktive kristne. Langt opp i ungdomsårene gikk hun på møter og så på seg selv som en kristen.

– Jeg bekjente aldri Jesus som min frelser, men hadde barnetroen. Ved

en anledning svelget en av mine syv barn en spiker og denne satte seg fast i halsen. På sykehuset mente legen ut fra røntgenbildene at vi måtte ta en operasjon for å få spikeren ut. Gutten min satt på fanget mitt og uten at jeg tenkte noe særlig på det ba jeg høyt til Gud. Legen ble nok forundret over meg, for han var ikke kristen. Vel tilrette på operasjonsbordet reagerte legen på noe og ba om et nytt røntgenbilde. Det viste at spikeren hadde gått videre nedover i systemet, og legen mente den ville gå ut på naturlig måte. Dette bønnesvaret gjorde ikke at jeg tok imot Jesus, og enda skulle det gå lang tid før jeg fikk livet i Gud, forteller sykepleieren tankefullt.

Møtte Jesus

For ni år siden bygde May Lise og Gunnar Standal opp menighetslokale like i nærheten av hjemmet til Valdinete.

– Husker jeg var veldig takknemlig for at de bygde kirken og jeg begynte å gå på møtene. Ikke lenge etter kunne jeg ikke komme meg raskt nok fram på et møte for å ta imot Jesus. Siden var jeg i et dåpsmøte, hvor Gunnar utfordret meg helt konkret og jeg ble døpt til Kristus, sier hun.

26. desember i fjor er også en merkedag

for den eldre, stolte kvinnen.

– Da ble jeg døpt i Den Hellige Ånd, og du kan tro det var en flott opplevelse. I dag har jeg en veldig stor glede ved å forkynne evangeliet til folk og jeg prøver å evangelisere hvor enn jeg er. Faktisk er det helt naturlig for meg, sier Valdinete fornøyd.

Hun har virkelig fått oppleve at Jesus er veien, sannheten og LIVET.

– Jesus betyr alt for meg! Han er grunnen til at jeg lever, han er min fred og det er min bønn at jeg aldri må bli skilt fra Jesus. Skriv i bladet ditt at alt er mulig for Gud. Det som er umulig å gjøre for oss, hjelper Herren oss med. Men det som er umulig, det gjør Han alene, slutter den stolte kvinnen. Som foruten å være en meget dyktig sykepleier er stolt mor til syv barn, bestemor til 11 og oldemor til ett.

Hun kan gjerne kalles en engel for alle de pasientene hun kommer i kontakt med. I dødsangst og smerte får mennesker møte Guds kjærlighet gjennom en kvinne som ikke bare har en jobb, men et kall og tjeneste for Jesus.

Navnet Jesus

«Hun skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder.» Matteus 1;21

*Når navn skal nevnes, jeg nevner ett:
Navnet Jesus – navnet Jesus.
Av alle navn har det første rett. Navnet Jesus.
Det overgår alle andres glans,
for intet stråler så rent som hans.
Navnet Jesus – navnet Jesus.*

*Det skjenker frelse – det skaper fred.
Navnet Jesus – navnet Jesus.
Og kraft i livet det følger med navnet Jesus.
Det bringer glede og salighet
Og sikkert håp for evighet.
Navnet Jesus – navnet Jesus.*

*Blir jeg bekymret – jeg har en borg
Navnet Jesus – navnet Jesus.
Og det meg trøster, når jeg har sorg. Navnet Jesus.
Det løfter – bærer – og fører fram
Meg til et himmelsk Jerusalem.
Navnet Jesus – navnet Jesus.*

*Er jeg alene – så har jeg jo
Navnet Jesus – navnet Jesus.
Det minner meg om – at vi er to, jeg og Jesus.
Det spreder mørke, det skaper lys,
det frir meg ut fra dødens gys.
Navnet Jesus – navnet Jesus.*

*Det følger meg når jeg går herfra.
Navnet Jesus – navnet Jesus.
Det lyser over den mørke grav. Navnet Jesus.
Det fører meg gjennom dødens dal
og inn i himlens lyse sal.
Navnet Jesus – navnet Jesus.*

*Matteus 1;21
Apostlenes gjerninger 4;12*

Hilsen en broder

Navnet over alle navn

Juleandakten:
Jan Veiby

*"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig Fader og fredsfyrste"
Esaias 9,6*

JULEANDAKTEN: Et navnevalg i det gamle Israel var en meget viktig sak. Hver enkelt personnavn hadde sin bestemte betydning, og man kunne således ikke kalle et barn hva som helst.

Hensikten med navnet var å bringe fram egenskaper, vesen og personlighet hos den som bar navnet. Navnet måtte altså passe best mulig til personen.

Da Jesus skulle fødes fikk Josef beskjed fra Herrens engel at Maria skulle føde en sønn. Og når det gjaldt barnets navn, sa engelen: "... du skal kalle ham navnet Jesus, for Han skal frelse sitt folk fra deres synder" (Matt. 1, 21).

Navnet Jesus betyr egentlig frelser. Og intet passer vel bedre på ham som kom for å frelse og forløse en fortapt menneskeslekt.

Men den Herre Jesus har også mange andre navn. Alle disse navn forteller oss om forskjellige egenskaper og kvalifikasjoner hos ham. Han bærer alle sine navn med rette. I hans person får alle disse navners betydning sin fullkomne oppfyllelse.

Under

Alt som har med Kristus å gjøre bærer preg av dette navnet – UNDER. Hans fødsel var et under. Hans unnfangelse var ikke naturlig, men overnaturlig. Jesus ble nemlig unnfanget ved den Hellige Ånd. Hans liv var et under. Jesus var ikke bare sant menneske, men han var også sann Gud.

Hans død var et under. Jesus døde ikke som en følge av livets forkrenkelighet. Nei, han døde for syndens skyld. Hele verdens synd ble lagt på ham, og når han døde var det i synderes sted. Men han ble ikke i graven. Han oppstod fra de døde den tredje dag. Som den oppstandne og levende Herre er han under og GJØR han under.

Han kan fremdeles gjøre det største av alle under: Frelse den som påkaller hans navn.

Rådgiver

En rådgiver er en person som formidler råd og veiledning til beste for en sak. Slik er det og med Jesus. Han kom for å fullbyrde Guds evige råds- og viljebeslutning. Denne gikk ut på å frelse en hel menneskeslekt.

Veldig Gud

Dette taler om hans veldige makt. Selv har Jesus sagt: "Meg er gitt all makt i himmel og på jord." Denne makt bruker han til å frelse, hjelpe og bevare alle dem som kommer til ham.

Den glemte by

*Vi minnes med glede ennå engang
den kvelden da engler fra himmelen sang.*

*De kom som en salve fra himmelen ned
og sårene legtes ved ordet om fred.*

*Det lyste så rart fra en skrøpelig stall
det var som et glimt fra himmelsk hall.*

*Et evig under! Et evig tegn! Marias sønn!
Fra Betlehems marker steg hyrdenes bønn.*

*Bak hav og fjell ligger Betlehem gjemt
og det som skjedde har mange glemt.*

*Men går du i tro denne julekveld
og søker om løftenes stjernevell,*

*Da finner du en som deg kaller på ny –
den leder deg trygt til den glemte by.*

Aril Stray

For omtrent 100 år siden ble det avholdt en merkelig auksjon i England.

Dette er et gammelt maleri av Lady Erskine, som opplevde frelse i Jesus Kristus på en spesiell måte.

Auksjonen:

Da Lady Anna Erskine ble solgt på auksjon

Historie fra virkeligheten

Til Norsk: O. Hushovd

forkynte. Han talte om Guds kjærlighet til alle falne syndere, Guds fred og det himmelske hjem. Midt under prekenen kjørte en praktfull karet fram og kusken ropte til folkemengden som hørte Hills tale at de skulle vike til side så vognen kunne passere.

Lady Anna Erskine satt i vognen, og hun var en dame som var kjent for både sin luksus og rikdom. Hun var det selvsikre midtpunkt ved konserter, teaterforestillinger og dansefester.

Den kjente engelske vekkelsespredikanten Rovland Hill, som var av en adelig slekt, stod en dag på landeveien og

Hvordan det skulle gå med hennes sjel syntes hun ikke på noen måte å bekymre seg over. Nå var hun på vei til en fest hos det engelske kongeparet. Hun var imidlertid sent ute og nå gjorde denne uventede hindringen henne utålmodig.

Rovland Hills skarpe blikk hadde straks gjenkjent henne. Og med det samme fór den tanke gjennom ham: «Her har du sannelig en glimrende anledning til å vinne en sjel for Herren». Han avbrøt plutselig sin tale, hevet armen i været og ropte med kraftig stemme: «Se, der kommer Lady Erskine. Hør, la oss selge henne til høystbydende».

Lady Erskines overraskelse var ubeskrivelig, og nå da alles oppmerksomhet ble vendt mot henne, følte hun at hun hadde mest lyst til å synke ned i jorden, men veien tilbake var stengt.

Like etter ropte predikanten ut mot forsamlingen: «Hvem vil kjøpe Lady Erskines sjel?»

Etter dette underlige spørsmålet gjorde han en liten pause og fortsatte så: «Jeg ser atskillige oppkjøpere som er ivrige etter å gi bud på henne. Den første heter Verden!»

«Nå verden; hva gir du for Lady Erskine?»

«– Jeg byr all den prakt og herlighet som står til min rådighet, ære, makt og anseelse, et liv uten bekymringer og glade dager.»

«Men er det alt? Har du ingen udødelighet og evig salighet å by på?»

«Nei, noe slikt eier jeg ikke selv engang.»

Men da byr du henne altfor lite. Verden – du får henne ikke; «for hva gagner det Lady Erskine om hun vinner hele verden, men tar skade på sin sjel?»

«Men den neste som vil gi bud er Satan. Hør, Satan, hva vil du gi for henne?»

«Jeg kan by henne kjødets og øyets lyst, hos meg får hun gjøre det hun vil, tilfredstille alle sine lyster og tømme gledens beger til bunns.»

«Og hva vil du ha til gjengjeld?»

«Hennes sjel, for at hun en gang skal komme helt i min makt.»

«Nei, den prisen er for høy, du får henne ikke Satan, for du er fra tidens morgen en morder og en løgner, ja du er også løgnens far.»

«Men du, Smertens mann, som er så ukjent for ladyen: Hva vil du gi for henne?»

«Jeg har allerede gitt mitt liv for henne. Jeg har utgytt mitt hjerteblod for henne, den gang jeg på korset betalte løsepenger for hele verden. Jeg vil skjenke henne den fred som overgår all forstand. Jeg vil gi henne den glede som verden ikke gir og heller kan ta bort. Jeg vil kle henne i rettferdighetens fine, hvite kledning og smykke henne med troens gull. Jeg vil bære henne som en signetring og ingen skal rykke henne ut av min hånd. Og når hun en gang i troskap har fullført sitt livsløp, så vil jeg ta henne opp til meg i min herlighet, for der hvor jeg er der skal også mine tjenere være.»

«Og hva vil du ha til gjengjeld for alle dine herlige gaver?»

«Hennes synder, hennes dårlige samvittighet og alt det som tynger henne, det vil jeg ha.»

«Da skal du ha henne, Herre Jesus. Hun er din og din skal hun også være i tid og evighet. Lady Erskine, er de fornøyd med dette bud?»

«Ja, svarte ladyen, og tok juvelringene av sin hånd og briljantdiademmet bort fra pannen. Du får eie meg Herre, for du har kjøpt meg med en pris som jeg ikke visste verdien av før nå. Jeg vil tilhøre deg i tid og evighet.»

«Amen», sa den edle predikanten, og mange av tilhørerne gråt høyt av bevegelse.

Lady Erskine var en ordholden dame. Fra denne stund levde hun ikke lenger for seg selv, for verden og satan. Hun var ferdig med all ytre prakt og glans. Hun ble en venn og mor for alle syke og fattige, elendige og sorgfulle. Ingen var så ivrig som henne når det gjaldt å tjene den Herre Jesus Kristus. Og hele livet priste hun Gud fordi han hadde ført henne til denne underlige auksjonen, hvor hun ble solgt til høystbydende.

Kor stort at det demra

*I midvinters-mørkret
då vender vår sol.
Det lysnar so smått,
og so vert det jol, –
den gildaste høgtid,
den ljuvaste skatt,
med himmelens helsing
i midvinters natt.*

*Kor stort at det demra,
kor stort det vart dag!
Kor sælt at Guds englar
med oss no held lag!
Kor sælt at Guds Son
kom til jordi vår ned,
med fridom og fagnad,
med frelse og fred.*

*So gjeng me vår veg
ifrå vogge til grav
med takk i vårt hjarta
for gavå Gud gav.
Trass alt hev me framtid,
ei strålande von, –
ein øveleg livsdag
i tru på Guds Son.*

Trygve Bjerkeheim

Englene besitter en overnaturlig kraft og makt, og denne bruker de i tjeneste for Gud. Flere har opplevd at uttrykket "englevakt" ikke bare handler om flaks og lykke, men virkelig betegner en inngripen av en virkelig, usynlig engel.

Englene – sendebud og usynlige hjelpere utsendt fra Gud

Fokus på engler

Tekst: Leif Frode Svendsen
Illustrasjon/foto: Crossdaily

JULEN 2007: I Bibelen, og da spesielt i det Nye Testamentet anvendes stort sett alltid ordet engel som himmelske sendebud. Selve det hebraiske og greske ordet for engel betyr sendebud. Faktisk er det slik at alle bøker i Bibelen, med unntak av Ruts og Esters bok, samt Johannesbrevene og Jakobs brev, omtaler englene.

Ikke bare mennesker, men også engler inngår som en del av det Guds rike som omfatter hele universet. I Hebreerbrevet 1, 14 kan vi lese: "Er ikke alle englene ånder i Guds tjeneste, som sendes ut for å hjelpe dem som skal arve frelsen." De er usynlige vesener som er usynlige for våre øyne, og når de ses beror det på en åpenbaring.

Ut fra Bibelen og flere skriftord kan vi bli litt bedre kjent med englene.

I 2. kor 11,14 kan vi lese at englene utstråler en spesiell lysglans. Ut fra Matteus 28, 3; Markus 16,5 og Johannes 20, 12 forstår vi at deres klær er hvite og ansiktene skinnende rene som snø. Videre kan vi lese at englene er syndfrie (Matteus 6, 10), er udødelige (Matteus 22, 30) og finnes i et enormt antall (Hebreerne 12, 22; Daniel 7,10). Vi forbinder englene med skapninger som har vinger, og i blant annet Esaias 6,2 og Johannes Åpenbaring 4, 8 finner vi dette.

Makt og kraft

Som følge av sin vesenforbindelse med Gud og sine oppdrag i Hans tjeneste, besitter englene en overmenneskelig makt og kraft (Salme 103, 20; 2. Peter 2, 11). Selv om de ikke er allvitende, eier de overnaturlig viten og visdom (2. Samuel 14, 20).

Englene har mange oppgaver. Du kan gjerne kalle dem Guds ambassadører, som alltid er rede til å fullføre Hans oppdrag (1. Kongebok 19,5 flg; Lukas 16,22).

I himmelen utfører de sin gudstjeneste i Guds umiddelbare nærhet. De tilber Gud og Kristus, noe vi kan se ut fra flere skriftsteder som Salme 103, 20-21; Nehemja 9,6 og Johannes Åpenbaring 5, 11-12.

På jorden har de mange forskjellige oppgaver. Allerede under Guds skapergjerning var de aktive, hvor de sang lovsanger (Job 38, 4-7). Som sendebud møter vi dem også tidlig.

I 1. Mosebok, kapittel 18 kan vi lese om Abraham som en dag satt i teltåpningen i eikelunden i Mamre. Her fikk han plutselig øye på tre menn som stod foran ham. De var sendebud fra Gud, og en av dem var Herren.

Gabriel besøker Maria

Ved Jesu fødsel er de spesielt aktive, og legger en hellig ramme rundt Guds Sønn inntreden i denne verden. Erkeengelen Gabriel åpenbarer seg for Maria og bebuder Jesu inkarnasjon gjennom henne

(Lukas 1, 28-31). Vi ser også at en engel besøker Josef, Marias forlovede på den tiden, og gir ham kunnskap om de store under som skal skje. Siden kommer igjen en engel til Josef, denne gangen for å advare han mot den onde kong Herodes, som står barnet etter livet. Han gjør som engelen sier, rømmer til Egypt for en tid.

Aller mest kjent er nok den store åpenbaringen av englene hyrdene gjør på marken ved Jesu fødsel. Vi leser i Lukas 2, 8-15:

”Det var noen gjeterere der i nærheten som var ute på markene og holdt nattevakt over flokken sin. Med ett sto en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem. De ble overveldet av redsel. Men engelen sa til dem: «Frykt ikke! Se, jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket: I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.» Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden blant mennesker som Gud har glede i!»

Omsorg og beskyttelse

Englene er også et redskap for Gud i forhold til omsorg og beskyttelse for de som tror på Jesus (Salme 34,8 og

91, 11-12). Du har kanskje hørt om uttrykket ”englevakt”, som peker på at flere mennesker i livsfare har opplevd guddommelig inngrepen ved at engler har reddet dem.

Vi kunne også gått inn på englenes oppgaver i forhold til de som forkynner evangeliet (Apostlenesgjerninger 8, 26) og gleder seg over alle dem som bestemmer seg for å ta imot Jesus til frelse (Lukas 15, 7 og 10). Blant englene møter vi en viss rangordning, hvor blant annet engelen Mikael benevnes som ”den store fyrste”.

Alvorlig er det at Bibelen taler om djevelens engler (Esaias 34,14 og Efeserne 2, 2), noe som forutsetter at et frafall har funnet sted fra Gud innenfor en del av engleverdenen. Heldigvis er djevelen og hans hær av falne engler beseiret av Jesus Kristus, noe du kan lese om Kolosserne 2, 15.

For å komme i ”kontakt” med Guds hellige engler, finnes det bare en vei: Du må oppdage og ta imot Jesus som ”veien, sannheten og livet”. På den måten kommer du inn under Guds beskyttelse og englenes vinger, og kan oppleve at du aldri mer går alene.

Mange har opplevd åpenbaringer av engler, og deres beskyttende makt. Og vi avslutter med en beretning hentet fra

Kina, hvor den anerkjente misjonæren Asbjørn Åvik og hans kone Ragna på midten av 1930-tallet opplevde noe helt spesiell.

”Ragna og Asbjørn Åvik vart plasserte på Yunyang stasjon lengst mot nordvest på Kinamisjonsforbundets felt i provinsen Hubei. Det var uro og vanskelege tider. Ei natt under eit kommunistisk åtak på Yunyang vart det brått stille. Alle undra seg over at våpna tagna. Då dei raude drog seg attende, møtte dei nokre kristne og spurte: Er det to murar rundt byen. På den ytterste muren hadde dei sett at det stod høge lyse skapnader tett i tett langs brystvernet. Dei hadde veldige sverd og eit stort ljøs låg over det heile. Den kommunistiske hæren var då like innpå byen og klar til stormåtaket, men brått vart hæren som lamma og våpna blytunge i hendene. Alt dette hende medan misjonæranne knelte i bøn til Gud. Aavik var overtydd om at Gud reiste ein ekstra mur kring dei. Misjonæranne såg ingen mur. Han var berre synleg for hæren som gjekk til åtak. Mange hugsar stykket ”Engler på murene” av Asbjørn Aavik der han med fin innleving skildrar denne hendinga. ”

"Empress of Ireland". Bildet er tatt fra et originalt maleri fra rederiet, som i dag befinner seg hos Jørgen Høines i Skudeneshavn (Foto: Leif Frode Svendsen)

1027 ble med "Empress of Ireland" i dypet:
*Forliset som ble glemt,
gav oss uforglemmelig sang*

Empress of Ireland:

Tekst og foto: Leif Frode Svendsen

Et av de største, men nesten glemte skipsforlis i fredstid skjedde da "Empress of Ireland" forliste i mai 1914 etter å ha kollidert med "Storsand" av Kristiania. Kjempeskipet sank på 14 minutter.

I 1912 sendte et isfjell "Titanic" i dypet med 1500 mennesker. Verdens til da verste skipsforlis, beskrevet i hundrevis av bøker og fremstilt på film.

To senere gikk et annet passasjerskip ned med 1027 ombord. Men tragedien som

rammet "Empress of Ireland" er langt mindre kjent, til tross for at den ble kjørt i senk av et norsk skip.

Et par timer etter midnatt 29. Mai 1914 ble det nesten 15 000 tonn store kanadiske linjeskipet kjørt i senk av det

norske lasteskipet D/S Storstad, veltet og sank på kun 14 minutter. Av de 1477 ombord overlevde bare 450.

Den største katastrofen i kanadisk skipsfart historie skjedde i munningen at St. Lawrence-elven, under tre mil

Storstad fikk store skader i baugen, men kunne gå for egen maskin.

Storstad traff "Empress" på det verst tenkelige stedet, og lammet skipet på alle måter, noe denne illustrasjonen viser.

En illustrasjon som viser desperate passasjerer som kjemper en desperat kamp for å overleve. Flere hundre ble dratt ned i det store dragsuget etter "Empress".

fra sørbredden. Skipet hadde kvelden før seilt ut fra Quebec, og var på vei til Liverpool. Storstad på sin side skulle til Montreal med 10 000 tonn kull.

Salvasjonistene

Blant alle passasjerene var det en stor kontingent av salvasjonister som hadde tenkt seg til den store internasjonale kongressen som Frelsesarmeen skulle ha i London det året. Mer enn 70 av disse fikk en våt grav, blant annet de fleste av det canadiske stabsmusikkorpsset på 42 mann. Bare sju av dem ble reddet.

En liten juniorsoldat fikk tilbud om å være med, men takket høflig nei: "Men tenk om vi blir borte i sjøen", svaret barnet.

Kommandør David Rees var landsleder i Canada den gangen. Da han hadde sitt siste samvær med offiserene ved hovedkvarteret før de drog av sted, leste han fra 2. kor 13, 11, som på engelsk går slik: "Til slutning, brødre, gled dere, bil fullkomne... og fredens Gud være med dere." Videre hilste han med en sang som hadde grepet han under en tjenesteperiode i Sverige. "O, jeg vet et herlig land", med koret: "Hjem! Hjem! Hjem! Brusende bølger fører..." I flere møter hadde han tatt fram denne sangen, og hans vei kom altså til å gå gjennom de brusende bølgene.

Det norske dampskipet Storstad var på vei fra Nova Scotia til Montreal. Skipet var på 6000 tonn, og ble levert av rederiet Klaveness & Co. året før. Faktisk var Storstad da det nest største skipet i den norske handelsflåten. Skipsfører var kaptein Thomas Andersen fra Vestre Moland, med hjemsted i Arendal. Han gikk til ro sammen med sin kone omkring midnatt, og overlot broen til overstyrmann Toftenes.

Det var stjerneklart over St. Lawrence denne mainatten, men tåkebanker drev ut over fjorden fra Quebec-siden. Omkring halv to så kaptein Henry Kendall på passasjerskipet et lasteskip som kom opp fjorden, seks mil unna. Han endret kursen 26 grader til styrbord, slik at han fikk "Storstad" bare en strek, eller 11 grader på baugen, hva sjøfolk ville kalle en nokså hårfin peiling.

Etter styringsreglene hadde "Empress" plikt til å holde unna det andre skipet, men avstanden så ut vil å være rikelig. Fartøyene var på parallelle, eller nesten parallelle kurser. Det virket problemfritt at skipene kunne passere hverandre på sikker avstand, styrbord mot styrbord, eller grønn mot grønn lanterne.

Tåken kommer

Da kom tåken sigende, og dekket snart begge skip. I sjøforklaringen sverget kaptein Kendall på at han straks stanset og reverserte maskinene, og samtidig ga tre støt i fløyten. Hva som deretter skjedde, er aldri blitt fullt oppklart, fordi partenes forklaringer er motstridende. Mye tyder på at baugen til "Empress" dreide styrbord da skipet stanset. I alle fall prøvde begge skip med dampfløyten å signalisere til hverandre i tåken.

Kjempeskipet lå stadig stille da Kendall plutselig så nordmannen komme mot seg for stor fart. Straks styrmannen Toftenes så "Empress", slo han revers, men for sent. Før det hadde han vært nødt til å starte maskinen for å få styrefart, selv etter å ha ligget stille.

Ekspertene mener at det eneste Toftenes kan klandres for, er at han ikke straks vekket kaptein Andersen da tåken kom. Nå raste "Storstad" rett inn i et vannrett skott mellom kjelerommene i "Empress" – det verst mulige sted. Baugen trengte

seks meter inn i det andre skipet, og etterlot et åtte meter bredt gapende hull.

Desperate rop

Kendall hevdet at han skrek til Andersen, som nå var på broen, at han ikke måtte bakke ut skipet sitt igjen, for å virke som en plugg til passasjerene var evakuert i livbåtene. Men "Storstad" hadde allerede reversert maskinene, og gled sakte ut av "Empress" for å forsvinne i tåken igjen. Vannet fosset inn i kjempen med utrolig kraft – 265 tonn vann i sekundet!

Kendall forstod alvoret og ga ordre om å kjøre skipet på grunn. Men for sent – damprørene var revet over, og skipet begynte å få slagside til styrbord uten kraft i maskinene. Snart gikk også strømmen. Hundrevis av passasjerer kjempet desperat for å komme opp på dekkene fra sine lugarer, mens korridorene ble fylt med vann.

Mannskapene rakk bare å få satt ut fire av de 40 store livbåtene, alle på babord side. Hundrevis av passasjerene kom aldri ut av lugarene sine, spesielt på styrbord side. På dekk ble mange drept eller skylt over bord. Fra tåken kom "Storstad" tilbake og begynte å plukke opp overlevende.

Bare 14 minutter etter sammenstøtet sank det stolte skipet og trakk med seg hundrevis i dragsuget. Isen hadde nettopp gått i St. Lawrence, og vannet holdt under null grader. Mange frøs i hjel også i livbåtene.

I etterkant ble først skylden tillagt Storstad, siden til Kendall og "Empress". En pekepinn på at kanadierne ikke følte seg sikre i saken, er at Kendall aldri siden fikk føre skip for Canadian Pacific. Om "Storstads" videre skjebne er å si at

David Rees, som ledet Frelsesarmeen i Canada, sammen med sin kone og to barn omkom i forliset.

Kaptein Henry Kendall, som var en anerkjent skipper, førte sitt siste skip for Canadian Pacific (Foto: Ukjent)

den ble torpedert av en tysk ubåt utenfor Irland i 1917, til tross for at den førte nøytral last for en belgisk humanitær organisasjon. Kaptein Andersen og 34 av mannskapet overlevde, mens tre døde av utmattelse.

Mektige inntrykk

Meldingen om forliset må ha gjort et mektig inntrykk på de tusener som samlet seg til konferanse i London fra alle kanter av kloden. Det sies at cirka 100 000 mennesker samlet seg i og rundt Krystallpalasset som naturligvis var fullt til bristepunktet. Den fortettede stemningen ble ikke mindre da dørene ble åpnet og man så 72 tomme hvit-draperte stoler oppe på plattformen. Det var en stol for hver av dem som ikke nådde frem, men som hadde forsvunnet i bølgene.

Høytidligheten begynte med at stabsmusikkorpset i London spilte melodien "Melita", med teksten: "Bønn for folk i havsnød." Deretter beveget en liten skare seg inn og opp mot plattformen. Det var pårørende av de omkomne, som med hvite bånd om armene langsomt marsjerte inn og tok plass på de hvit-draperte stolene. Hvitt er nemlig fargen Frelsesarmeen bruker ved begravelser.

I den veldige skaren i Krystallpalasset satt en svensk frelsesoffiser, adjutant Amanda Sandberg. Tankene hennes arbeidet; de omkomne var forfremmet til herlighet.

I et senere møte ble de forskjellige gruppene fra hele verden presentert. Armeens arbeid i USA var på denne tiden ledet av Evangeline Booth, som siden ble bevegelsens fjerde general. Hun hadde forfattet og komponert en sang for anledningen og denne presenterte hun i møtet. Melodien var iørefallende og man lærte den så og si med engang. Igjen var adjutanten Amanda tilstede, og tankene hennes kretset rundt den dagen da vi alle skal møtes, ikke bare fra et land, men fra alle verdens hjørner. Resultatet ble sangen "De kommer fra øst og vest", til melodien fra Evangeline Booth. Siden den gang har sangen blitt felles kristelig felleseie og synges med glede i de fleste kristne sammenhenger.

Takk til Jørgen Høines fra Skudeneshavn som har bidratt med kildemateriell og bilder.

De kommer fra øst og vest

*De kommer fra øst og vest,
De kommer fra syd og nord,
Skal sitte til bords med Jesus engang
Og høre hans velkomstord,
Ja, skue hans skjønne trekk
Og mettes av salighet,
Der ta del i sang og spill, I himlens herlighet.*

Kor:

*De kommer fra stormfullt hav,
De kommer fra tornfull veg,
De kommer fra berg, de kommer fra dal,
De kommer, å, Gud, til deg,
Og kledes i bryllupsskrud
Og møter sin brudgom skjønn,
Ham som hist på korsets tre
Dem vant som seierslønn.*

*Der samles en skare stor
Forløst ifra jordens tvang,
Ei mer noen synd, ei mer noen nød,
Ei mer noen natt så lang.
Det gamle forganget er,
Se himmelens dag er grydd,
Evig jubel skal nå rå,
For sorg og sukk er flydd.*

*Se himmelens perleport
Er åpen for hver og en.
Ja, plass er beredt der hjemme for deg,
Og Jesus deg kaller enn.
De kjære som før gikk hjem,
De venter oss dagen lang,
Englehær på harper slår
Og synger velkomstsang.*

Ruth var så uheldig å brette lårhalsen for en tid tilbake, og sitter for tiden i rullestol. Men fryder seg over å samles med vennene om Jesus. I bakgrunnen ser du fra venstre: Berner Solås, Jan Andre Langåker, Cacho, Lorena, hennes far, Geir Myhra og Olaug Solås.

Argentina:

Ruth Woods: - Misjonæren som Gud aldri glemte!

Argentina:

Tekst: og foto: Leif Frode Svendsen

ARGENTINA: I en liten hytte i fjellandsbyen El Mollar treffer vi 63 år gamle Ruth Woods. Hun har et helt spesielt og utrolig vitnesbyrd om Guds kjærlighet og trofasthet. I Johannes Åpenbaring kan vi lese om at Jesus «har satt foran oss en åpen dør, som ingen kan stenge» (Johannes Åpenbaring 3;8). Ingen kunne tro at den lille lykkelige piken som elsket Jesus en dag skulle falle fra troen og nesten drukne i ulykke

Ruth Woods elsket Jesus som liten og fikk tjene ham av hele hjertet blant to indianerstammer i Argentina. Men forskjellige prøvelser og omstendigheter gjorde at den ivrige misjonæren mistet tjenesten og troen.

og bitterhet. Men vitnesbyrdet til Ruth handler om en som aldri glemmer sine. Ruth Woods forteller at barndommen var den lykkeligste tiden i hennes liv.

– Pappa var baptistpastor, og jeg fikk et bevisst forhold til Jesus som ganske liten og ble døpt. Min far betjente en stor menighet i Rosario, Santa Fe og her bodde vi til jeg var 8-9 år gammel. Hver søndag fram til jeg var 24 år gikk

jeg på søndagsskolen. Jeg elsket disse møtene, musikken og sangene. Min far sendte alle barna på musikkundervisning, og tidlig ble jeg involvert i barnekor og opptredener, forteller Ruth.

Spesielt julehøytidene husker hun ekstra godt.

– Vi feiret alltid jul hos min bestemor, og hele slekten var

► samlet, og det var mange, for vi var hele 19 barnebarn til stede. Det var en tradisjonell feiring med juletre, god middag og sterkt fokus på juleevangeliet. En av de eldste sønnene leste juleevangeliet før bestemor satte seg til orgelet og vi alle sang julesanger av full hals, minnes hun.

En streng, men kjær pappa

Spesielt faren har hun kjære minner om.

– Pappa hjalp oss med det meste, og forsvarte oss. Nå var han kanskje litt streng, vi fikk blant annet ikke lese noe annet enn Bibelen og kristen litteratur. Et lite barneblad, *Lysets vei* var spesielt kjærkomment, og pappa leste høyt fra Guds ord etter middag og kvelds. Selv lærte jeg å lese bare fire år gammel, for jeg ville selv være med å lese høyt ved bordet, sier Ruth smilende.

Jesus følte hun som liten og i ungdommen like virkelig som et familiemedlem.

– Jeg kjente på kroppen at han brydde seg om meg, og 11 år gammel tok jeg min bestemmelse om å følge Jesus. Selv om jeg ikke var så stor, bekjente jeg troen til alle jeg traff og var ganske bevisst på at jeg elsket Jesus, sier hun.

Barndommen var preget av mye flytting, for faren startet opp arbeid på mange nye steder.

– Helt til langt opp i ungdomsårene var jeg med på mange flyttelass. Pappa var pastor i mange forskjellige menigheter. Ofte begynte vi med husmøter på et nytt sted, så ble det bygd et lokale og veksten fortsatte hele tiden. Jeg husker spesielt en påske, hvor jeg og ni andre ungdommer hadde øvd inn en spesiell framføring. Klokken seks om morgenen drog vi ut til folk i menigheten og vekket dem med flott og firestemt sang. En av lederne våre våknet opp og trodde helt klart at hun hørte et englekor og at endelig kommer Herren, minnes Ruth.

Gift til misjonstjeneste

Siden ble hun gift med sin kjære Huan Re Castelli, som også var trofast og ivrig med i menigheten. De fikk to barn sammen, en gutt og ei jente.

– Vi ble gift i 1968, og en eldre baptistleder skulle vie oss. Han kom

på søndagsmiddag hos oss og fortalte oss ivrig om en spesiell misjon i Chaco, en annen provins i Argentina. Her trengte de arbeidere, ikke akkurat forkynnere, men folk som kunne hjelpe to indianerstammer, tova- og matakostammen. De var tidligere blitt vunnet for Jesus, men trengte folk som administratorer, sykesøstre og lærere. Jeg hadde utdannet meg som lærer og ble siden også sykesøster, sier Ruth.

Etter en periode bestemte det nygifte ekteparet seg for å reise til denne provinsen som misjonærer.

– Indianerne holdt til i et vanskelig område, med tett, ugjennomtrengelig jungel og bodde under veldig enkle forhold. Familiene bodde i hytter bygd opp av pinner og skinn og var veldig knyttet til hverandre. De hvite som bodde i området så på indianerne som en mellomting mellom dyr og mennesker. Ikke ble de registrert når de ble født, ikke fikk de gå på skole og ikke fikk de begrave de døde på kirkegården. Ja, de leve under helt uverdige forhold, sier Ruth ettertenksomt.

Med sin bakgrunn og kjærlighet til Kristus kunne ikke ekteparet annet enn ta tak i mye av uretten.

– Mannen min klarte å overbevise sjefen for det lokale folkeregisteret at de måtte notere inn alle indianerne, og tilbød å hjelpe til med alt administrasjonsarbeidet. På den måten ble mange indianere registrert som «mennesker», sier hun.

Motstand og ryktespredning

Men det ivrige misjonærparet var forut for sin tid. Med sin inderlige kjærlighet til indianerne fikk de mye motstand fra de andre misjonærene.

– Vi samarbeidet med to amerikanske misjonærer som skapte mange problemer for oss. Vår oppgave var jo først og fremst ikke å forkynne evangeliet, men arbeide for rettigheter og verdighet for indianerne. Vi startet opp et lite sykehus for tuberkulosepasienter, hvor vi informerte indianerne om sykdommen, gav dem medisiner, registrerte hvor mange som var syke og hadde en sykestue hvor vi kunne behandle 40 pasienter. Indianerbarna var ikke velkommen inn i den offentlige skolen

på stedet, og jeg bestemte meg derfor for å starte opp med spansk kurs for flere av barna.

Misjonsstyret på stedet reagerte på at jeg ville lære indianerne spansk. Spesielt tre veldig intelligente jenter fikk jeg mye nød for, og klarte å gjøre avtale med en skole. Hvis de klarte en forberedende eksamen kunne de få begynne, men da måtte jeg lære dem spansk.

Selv om arbeidsforholdene ble vanskeligere for ekteparet, fortsatte de sitt uselviske arbeid for indianerne.

– Ved en anledning kom jeg over en syk mor som hadde født tvillinger. De to små var angrepet av tuberkulose. I forhold til lokale tradisjoner betydde dette at moren ble satt ut i skogen, sammen med barna for å dø. Men heldigvis fikk jeg sett det hele, og tok tvillingene til meg mens moren fikk medisinsk behandling. Jeg fikk en annen mor til å amme dem og gav dem behandling. Hun ble frisk og etter noen måneder var hun fri fra smitte, ikke nok med det: Hun fikk barna tilbake helt friske. Du kan tro hun ble fornøyd og glad, sier Ruth.

Men misjonsstyret fikk greie på hva som hadde skjedd, og motarbeidet dem fra den dagen enda mer enn tidligere.

– Vi skulle ikke blande oss inn i indianernes dagligliv, skulle ikke ha fysisk kontakt med dem. De satte også ut negative rykter om oss, sier Ruth.

Ville redde nyfødte barn

En sveitsisk dame hadde adoptert to indianerbarn fra området, og fått nød for folket og arbeidet. Hun samlet inn en større sum penger i Sveits, og ønsket at misjonen skulle bygge opp et større senter for nyfødte babyer.

– Med et slikt tilbud ville skarer av barn bli reddet fra den visse død, men dessverre ble pengene brukt til andre ting. De kom aldri fram dit de skulle! Ledelsen for misjonen kom helt fra Buenos Aires for å oppfordre oss til å tie om saken ovenfor damen i Sveits. Men vi kunne ikke tie om den store uretten, og ikke lenge etter fikk vi oppsigelsesbrevet, sier Ruth.

Uten noen misjon i ryggen fortsatte de en tid arbeidet, helt til meldingen kom om at Ruths pappa lå for døden.

Pastorfamilien, pastor Cacho og hans kone Lorena og hennes far har betydd veldig mye for Ruth.

Ruth har levd et liv fullt av prøvelser, men elsker i dag Jesus.

– Vi reiste tilbake for å være sammen med ham de få månedene han hadde igjen å leve. Desillusjonerte, skuffede og bitre ble vi på dette stedet og forlot alt som hadde med menighet og misjon å gjøre. Jeg leste for barna mine i Bibelen hjemme, men vi gikk ikke til noen menigheter. I dag er det min store sorg at jeg ikke oppdrog barna i noen menighet. Vi reiste siden til Mendosa, gikk litt i en menighet, men falt helt fra etter kort tid, forteller Ruth sorgfullt.

De hadde vanlige jobber før de flyttet til El Mollar som pensjonister. Her opplevde hun å miste sin kjære mann, og for kort tid siden døde også hennes sønn. Men i den lille fjellandsbyen fant hun også noe hun hadde mistet for mange år siden. En dag så hun et stort banner på DFEFs lokale i den lille byen, ble nysgjerrig og gikk på et møte.

Livslysten tilbake

– Det var en møtekampanje med en pastor fra Salta, Fransisco som talte og de norske misjonærene Anita og Jan Bjarne Skrøvje var med om møteledelsen. For meg var det som å komme tilbake til barndommen, det var vidunderlig å høre Guds ord forkynt igjen og ikke minst, høre sangene. Jeg fikk etter hvert god kontakt med flere fra menigheten og fikk oppleve Guds kjærlighet og ekte omsorg fra disse menneskene. En tid jeg ikke hadde noe sted å bo, fikk jeg bo sammen med pastorfamilien. Jeg var før dette skjedd

veldig ensom, etter at min mann døde. Jeg vurderte å flytte nærmere noen av mine søsken, men fikk i stedet komme tilbake til Jesus. I en periode fikk jeg bo sammen med pastor Cacho, og det betydde utrolig mye for meg, sier Ruth takknemlig.

Jesus har virkelig gitt henne livslysten tilbake, selv om hun har vært gjennom mange prøvelser.

– Egentlig har Gud alltid vært meg nær, men det var lange tider hvor jeg ikke ba til Gud. Første året etter at min mann døde, klarte jeg ikke å be i det hele tatt. Noe var stengt mellom meg og Gud, men heldigvis fikk jeg hjelp til å finne tilbake. I dag er Jesus det samme for meg som da jeg var liten, slutter Ruth.

Julenatt

*Jeg står her i natten, ser Skaperens himmel,
får øye på stjernen, blant stjernenes vrimmel.
Betlehemsstjernen, så klar og så pen
den lyser imot meg som edleste sten.
Den lyser og blinker, den skinner og smiler,
og tre vise menn så skyndsomt seg iler.
Jeg følger de opprømte gjeteres gang,
og hører i ånden englenes sang:
De synger om frelse, de synger om fred,
de synger om Jesus som kom til oss ned.
Jeg ser meg omkring på den dalende sne.
Ha takk kjære Frelser, at du kom med fred.*

Gerd Vaagen

Det gamle lokalet

Julehistorien:

Josef Haugen

I høst ville han oppsøke ungdomskilden. Ville se igjen det landskapet der livet hadde våknet i ham i grytidlig ubevissthet og der det siden våknet på nytt i de unge års drivende vårvær. Hver høst dukket denne tanken opp på nytt, og i år ville han gjøre alvor av det.

Langt øst i landet lå hjemstedet som han hadde forlatt for godt over et kvart århundre siden, og han var nå i en alder da fortiden oftere og oftere blandet seg inn i tanker og stemninger, mens røttene rykket og dro mot grobunnen, mot den hjemmets jord han var runnet av.

I høst skulle han altså sette disse tankene ut i livet, skulle igjen gå i de kjente gatene, oppsøke de steder der livet hadde eksplodert i blendende lysglimt, der følelsene hadde toppet seg i bratte bølger for siden å flate seg ut etter at det verste var over. Det verste? Å ja, også en plutselig innsettende lykke kunne være en påkjenning, gjøre en svimmel og yr, som på kanten av en avgrunn. En måtte nesten klore seg fast iblant når det svimlet som mest. Pendelen gjorde svære utslag den gang – fra bølgedal til bølgetopp. Aldri hadde han vært mer levende enn i disse intense dager. Og nå ville han se igjen terrenget der det hele hadde utspilt seg. En slags hjemvei var det vel.

Høsten hadde langt kommet. Faktisk var det midt i desember, men vinteren hadde enda ikke meldt seg for alvor da han en morgen med lav sol over horisonten satte kursen østover. En nesten barnslig forventning fylte ham.

Toget stoppet med et rykk. Jo da, stasjonsbygningen var nøyaktig som før, og gaten som svingte ut fra stasjonsområdet smalnet av mellom to

Lengselen – den uklare følelsen som får oss til å oppsøke fortiden – gir av og til overraskelser. Josef Haugen skildrer her en mann som søkte – og fant.

forretningsbygg før den slapp seg ut i trafikken. Og her stod han da og forsøkte å føle hjemstedets puls på nytt. Ansikter fløt forbi og dukket opp – anonyme alle sammen, ingen som nikket og smilte, slik det engang hadde vært. Hvor var de ansikter – for ikke å si: Det ene ansiktet – som fikk hjertet til å banke fortere, eller til nesten å stoppe opp?

Fremmede mennesker gikk og tråkket på hjemstedets hellige jord, og de kjente ikke hans eget hjertes enestående historie.

Han ruslet videre, tok peiling på snart det ene, snart det andre der han visste at minner stod og ventet på ham. Men nesten ingenting var til å kjenne igjen. Det var forandret, eller det var fullstendig utslettet, pietetsløst radert ut av hans ungdoms landskap. Han famlet seg videre, fra skuffelse til skuffelse. Nei, ingenting var som før.

Så var det hjemmet hans – barndommens gate – huset slik han husket det bak den lubne hekken. Men han kjente det ikke igjen. Ombygd og helt annerledes det også.

Og nå gikk minnene i stå. Var virkelig alt dette den verden han husket fra barndom og ungdom? Her gikk han og famlet etter noe som en gang var, og nå var det ikke mer. En gang hadde det endog vært lyd av hestetramp i disse gatene. Akkurat det ventet han ikke å høre lenger. Men en spurv som badet seg i en veipytt? Ikke det engang. Asfalten hadde klappet landskapet flatt. Det var nye lyder nå, ukjente dufter og fremmede mennesker. Han var kommet tilbake til et ukjent landskap. Var utlending i en verden som ikke lenger var hans.

Da kom han på noe. Det gamle lokalet! Der hvor han hadde møtt Gud i en skur av overjordisk lykke den gang et åndens vårvær brøt fram i det unge sinn. Han måtte se det igjen!

Han visste jo godt hvor lokalet lå. Ikke midt i sentrum. Og det hørte ikke nettopp med til stedets severdigheter heller. Men det hadde vært en oase, en oase som kanskje de færreste i dag ante betydningen av.

Mon tro den uanselige trebygningen stod der fremdeles? De værbitte vegger hadde en gang skjermende omsluttet mennesker i mange slags møter med Gud. Der inne hadde det vært fortvilelse og glede, gråt og sang. Menn og kvinner, unge og gamle i avgjørelsens sterke timer – på kne, oppreiste med hender mot himmelen, eller nesegruse i gråt, eller i jublende lykke. Å, det var tider av vekst og vår i Herrens nærhet! Velsignede dager, tenkte han mens han satte kursen mot det strøket hvor lokalet var å finne.

Og der var det! Han stanset opp på litt avstand og følte en rar liten glede over at det lå akkurat der det hadde ligget tidligere. Den gamle bygningen hadde de samme konturene – neppe rent verneverdig rent stilmessig – i kontrast til de mer moderne betongbygg som reiste seg på nær sagt hvert eneste gatehjørne. Endelig et pust fra barndommens og ungdommens enklere og mindre stressede verden! Gud signe deg, tenkte han og nesten kjærtignet det gamle lokalet med øynene.

Men så vokste det en spenning i ham. For han husket noe spesielt ved interiøret i dette kjære lokalet. Oppe på plattformen, på prekestolen, hadde det stått skrevet med enkle bokstaver

ett eneste navn: Jesus. Stod det der fremdeles tro? Etter hvert som han tenkte på dette, ble det nesten som om alt avhang av dette ene; om navnet stod der, eller om det var fjernet.

Han gikk bort og tok i dørhåndtaket. Og, merkelig nok, døren gikk opp. En underlig følelse grep ham da han var kommet innenfor. Dette en kaller atmosfære, det var vel noe slikt han følte. Og nå gikk tiden tilbake i svimlende fart. Plutselig stod han på kjent grunn, tre tiår tilbake i tiden. Og det steg en varme i ham da han så mot plattformen. For på prekestolen stod det fremdeles med de samme bokstaver: Jesus. Hva betydde det vel at hjemstedet ikke var til å kjenne igjen? Jesus-navnet stod der uforandret. En sang kom til ham som et ekko fra de gamle veggene: «Jesusnavnet blekner aldri, tæres ei av tidens tann...» Han fikk lyst til å knele, og han gjorde det også. Han lot all den følelse og varme han

husket fra vårbruddets velsignede dager fylle seg på nytt. I noen minutter var han tapt for denne verden og oppslukt av takk og lovprisning til Gud. Han var vendt «tilbake til husets inngang», nesten bokstavelig talt, og hadde endelig funnet noe som var uforandret i alt det nye. Og fremdeles var det fylt med liv, dette forunderlige Navnet. Han reiste seg i en slags gjenkjennelsens lykksalighet og var gammeldags glad over å være frelst. Takket være navnet over alle andre navn: Jesus.

Det var senhøstes, faktisk ikke å så langt fram til jul, og utenfor begynte små snøfiller å dale ned. Men det var sommer i hans sjel da han igjen gikk ut i dagen.

Og da toget langsomt rullet ut fra stasjonen, så han ikke ut av vinduet. Følte ingen trang til det. Han så for seg et navn. Nå stod det ikke bare på en prekestol i et gammelt lokale. Det stod

skrevet i hans sjel med uutslettelig skrift.

Mens toget langsomt økte farten og hjemstedet sank inn i kveldsmørket, satt han i dype tanker. Og dette var det han tenkte:

Gud bor ikke i menneskelagde boliger. Og aller minst bor han i rikt utsmykkede katedraler. Men hvis Jesus i blant – også i dag – skulle føle trang til å gå avsides for å hvile litt, da fant han sikkert veien tilbake til det gamle lokalet. Det var teologisk uholdbart kanskje, men det gjorde godt å tenke slik allikevel.

«Men hver den som påkaller Herrens navn skal bli frelst.» Joel 3;5

«Se, jeg har satt foran deg en åpnert dør, som ingen kan stenge.» Johannes Åpenbaring 3;8

Da lyset rant

*Syndens mørke lett seg senket
over verden ned.
Slekten var av synden lenket.
Syndens sår så bittert sved.
Noen ventet, noen såre,
spurte titt i mørke natt:
Kommer ikke morgenstjernen?
Jord er øde og forlatt.*

*Midt i mørkets midnatts time
håpets lampe lyste matt.
Himlens klokker begynner kime
stjernen var på himlen satt.
Først de hyrder så og hørte,
syn av englekor som sa:
Ære være Gud i høyden,
Frelser født. Halleluja!*

*Nå er syndens natt tillende
ventetiden er forbi
Nå seg sorg til takk han vender,
syndens slaver nå blir fri.
Byrder fra de trette skuldre
blir nå herlig løftet av.
Selv om fienden vil buldre,
synden sank i Jesu grav.*

Daniel Nilsen

Petra Malena «Malla» Moe (12. september 1863–16. oktober 1953) var en norsk pionermisjonær i Afrika. Flere av DFEFs misjonærer i Swaziland kjente den spreke damen. I en periode på 60 år tjente hun som misjonær. Les her vitnesbyrdet om hvordan hun ble frelst. Ved en senere anledning vil vi bringe historien om hvordan Gud kalte henne til tjeneste.

Biografi:

Ved krybberne møtte Malla Moe Frelseren

Tekst: Leif Frode Svendsen
Illustrasjon: Billy Graham Center

«Malla» ble født i Hafslo i Sogn og Fjordane, og var barn av Claus Rumohr og Brita Lonheim Moe. De fikk ni barn, og seks av disse vokste opp. Alle barna ble døpt i kirken, men det ble ikke gjort fordi foreldrene var kristne. Som en velholden familie ønsket de at barna skulle ha fordelene ved å bli registrert i «bøkene» slik at de blant annet kunne bli konfirmert. Familien var en velholden familie som en tid hadde mange ansatte på den store gården.

Skolen på stedet, et lite bygg med to rom, hadde bare åpent to dager i uken i fire til fem måneder i året. Barna lærte kun basisfagene lesing, skriving, grammatikk og matematikk. Alle fagene var på denne tiden bygd opp rundt kristendommen. Fra hun var åtte til 15 år gikk hun på skolen, ble deretter konfirmert og innskrevet i kirken.

Bøker var egentlig ikke noe for Malla, som heller likte å gjøre praktiske oppgaver på gården. Hun tok mye ansvar og hadde egentlig mer interesse av «gutteting» enn «jenteting». Hun klatret i trær, padlet i elva til byen og ridde på hest tilbake igjen. Alle dagene utendørs og på hesteryggen gav henne smaken

på et fritt og aktivt liv. Gammel nok ble hun sendt opp på fjellet som budeie, med alle oppgavene som fulgte med. Foreldrene tenkte nok sitt om den unge kvinnen som elsket de mer røffe sidene av gårdsdriften. Hennes mor kunne ofte si: «Hva skal det bli med Malla?»

Som barn, like før hun skulle på skolen, hørte hun moren nevne for noen av de andre søsknene at den ene av brødrene og to søstre var i himmelen. De døde under fødselen.

«Er de lykkelige i himmelen mamma», spurte Malla.
«De er veldig glade, barnet mitt, og de gleder seg til vi kommer også.»

Malla tenkte et øyeblikk, og spurte så: «Jeg vil gjerne reise dit, men hvordan kommer vi dit? Hva kan jeg gjøre?»

«Du må be Jesus om å ta deg med», svarte moren og la til: «Du må be til Gud.»

«Å, mor – jeg vet ikke hvordan jeg skal be. Kan du lære meg?»

Denne tidlige leksjonen i teologi sluttet med fire poeng som hun aldri siden glemt.

«Kjære Jesus, ta meg til himmelen når jeg dør. Kjære Jesus, frels meg, og bevar

meg fra å tjene djevelen. Kjære Jesus, gjør meg til ditt barn. Kjære Jesus, tilgi meg syndene mine.»

Selve kristendomsundervisningen var ikke så spennende, men når moren fortalte levende om Jesus og bibelhistoriene ble det mer spennende. Spesielt lidelseshistorien og korsdøden grep barna.

«De var stygge med ham», kunne hun fortelle. «Jeg synes synd på Jesus.»

I 1875 sponset Moe selv en møtekampanje hvor Haugebrødrene deltok. Malla, som nå var 12 år gikk ivrig med på møtene. Hans Nilsen Hauge hadde siden tenårene forkynt om nødvendigheten av et personlig møte med Kristus. Gjennom sin tjeneste ble han forfulgt, og spesielt prestene og Statskirken var motstandere av hans forkynnelse. Vekkelse fortsatte selv etter Hauges død. Malla ble imponert av disse gudfryktige kristne, deres brann for Jesus og ikke minst deres gode humør og livsglede.

Femten år gammel så hun fram i mot konfirmasjonen. På skolen hadde hun fått undervisning som gjorde det mulig for henne å svare godt på spørsmål som: Tror du på Gud? Vil du gi Gud ditt hjerte? Vil du elske og tjene Gud, og forsake djevelen og verden? Midt

oppi dette hadde hun en tante som lå for døden i kreft. Malla så opp til henne, for hun hadde mer enn gjennomsnittlig forståelse rundt mysteriene om frelse og det å tjene Gud. Vel framme, sa den døende kvinnen: «Tusen takk, min kjære, for at du kommer for å se til meg. Jeg skal reise til Himmelen. Vil du være med meg?»

Malla forstod at spørsmålet ikke bare var et teoretisk spørsmål, men gjaldt en fullstendig overgivelse til Gud og hans vilje. Hun følte seg presset til å ta en avgjørelse hun ikke var klar for, ble dypt grepet, begynte å gråte, men klarte ikke å gi noe svar. Det samme skjedde også ved Mallas neste besøk, før hun tredje gangen gikk over. Med tydelig smerte og anstrengelse spurte hun igjen: «Kjære Malla, bli med meg til Himmelen»? Dypt i den unge pikens hjerte var det kamp, men til slutt svarte hun: «Ja, tante, jeg vil møte deg i Himmelen». Hun forstod at det måtte være den rette avgjørelsen, selv om hun måtte finne veien videre i en jungel av vanskeligheter og tvil.

Så kom konfirmasjonsdagen. Petra Malenas navn ble ropt opp og hun måtte stille seg opp foran presten i sin mørke kappe. Mens han leste opp fra Bibelen og katekismen undret hun seg over om mannen foran henne var «frelst» på samme måte som hennes tante. Og så kom ordene hun hadde ventet på: «Ta Gud med deg hvor enn du går. Du kan gå videre uten din far og mor, men du må alltid ha Gud med deg. Gi Gud ditt hjerte og meg din hånd som et løfte på at du vil gjøre det». Malle mente det virkelig, hun ville gjøre det.

Selv etter flere dager merket hun ikke på noen spesiell måte Guds kjærlighet i sitt hjerte og var ikke sikker på sin frelse, men hun hadde nå gjort alt som var forventet av henne. Hennes store lengsel var virkelig å «kjenne» at hun var blitt frelst.

De to neste årene var kampfulle for henne, for hun levde annerledes enn sine jevnaldrende. Ingen andre enn eldre folk leste i Bibelen, gikk på bønnemøter, eller lot sitt kristne livssyn avgjøre hvilke valg de tok. I et fortvilet øyeblikk ba hun en natt: «Kjære Gud, vær så snill – ta meg til Himmelen». Hun manglet glede, og jo raskere livet endte, jo bedre var det. Hvis hun stod i fare for å miste sin sjel ved å gi slipp på løftet sitt, vil det være

bedre å dø. Og det så heller ikke ut til å være noen hun kunne henvende seg til i nødens stund.

En evangelist fra Hauge-gruppen kom opp til bygda fra Bergen, og Malla var nå 17 år gammel. I et av møtene, som ble holdt i hjemmet til familien Moe, talte evangelisten om Guds kjærlighet. Men Malla klarte ikke å ta imot budskapet, selv om hjertet hennes var grepet og hun gråt. Etter møtet kom evangelisten over til henne og sa i en trøstende tone: «Å, du lille lam, jeg ser at du gråter, men det er det en annen som også gjør».

Dette gjorde bare henne enda mer forvirret i forhold til åndelige ting. «Hva kunne han mene? En annen som ser meg gråte?» Hun gikk til sengs urolig og kunne ikke få ordene ut av hodet. «Ja, selvfølgelig, han mente at Gud kunne se henne gråte. Gud brydde seg virkelig om henne.» En ny og spesiell glede fylte hennes sjel. Gud kjente til og forstod hennes hjertes lengsel.

En serie av juleselskap for unge folk nærmet seg, og Malla undret på hva hun skulle gjøre. Hun ville leve separert fra verdens gleder, men takket etter mye om og men ja til innbydelsene. Ikke lenge etter dette ble alle barna tilkalt til sengen til sin døende far. De gråt mens de så den åndelige kampen faren deres gikk gjennom. Han snudde seg mot de seks barna og sa med sviktende stemme: «Se på meg og se hvordan det er å dø. Dere vil alle måtte dø en dag. Dere må være klar til å dø kjære barn. Gi deres hjerte til Gud.» Han brøt ut i gråt igjen, barna gråt og deres høyeste ønske var at noen kunne fortelle dem hvordan de ble frelst.

Igen ble Malla grepet, og hun angret at hun hadde fulgt de andre ungdommenes ønske om å gå på fest i stedet for å følge Guds vei. Hennes første bønn var en bønn om tilgivelse, men svaret hun fikk syntes å komme fra satan: «Det er for sent for deg», sa stemmen. «Du har syndet imot den Hellige Ånd og kan ikke bli tilgitt.»

Totalt forvirret angret hun på at hun i det hele tatt hadde smakt på det nye livet, siden det virket som ingen kunne hjelpe henne. En dag i stor nød gikk hun inn i stallen til kuene og gråt innfor Gud. «Kjære Jesus, kan du gi meg tilgivelse og litt av din frelse og glede? Jeg spør ikke etter alt det du engang gav meg, det

Her ser vi Malla Moe bare noen år før hun døde, med Lois Ann (Miller) Semanison ved Betel Misjonsstasjon i Sør Afrika (Foto: Billy Graham Center)

som trofaste kristne får, fordi jeg sviktet deg. Men kan jeg få en liten del av din kjærlighet og glede Gud?»

I stillhet, sønderknust kom ordet fra en bibelhistorie: «Din tro har frelst deg». Med voksende tro kom visshet og sikkerhet. Ved krybben møtte hun Frelsen, og hun ble klar over at hun nå var født på ny. Hun opplevde en vidunderlig glede. Det var som hun aldri ville forlate stallen, men nyte den hellige stunden for alltid. Hun ønsket over alt å være alene med Herren og hadde ikke behov for å prate med andre eller spise. Til og med når hun våknet opp midt på natten kunne hun kjenne Hans kjærlighet. Så overveldende hadde Gud åpenbart seg for henne, at hun følte seg totalt fri fra tanken om å forlate Herren igjen.

Et par måneder etter kom vekkelsen til gården Hafslo, og igjen var det evangelist fra Hauge-bevegelsen som kom innom. Han var en tidligere fisker, og berørte alle med sitt budskap. De fikk se mange syke helbredet og syndfulle liv forvandlet.

Et par år etter døde også moren til Malla, og på dødsleiet lovte den unge kvinnen å ta seg av sin lillesøster Dora, som var 13 år. I 1884 drog de sammen til en annen søster, Karin i Chicago.

Kryssord ved Rolf Bangseid

Send inn løsningsordene. Det Gode Budskap trekker ut tre vinnere som får tilsendt et gavekort på kr. 300,-.

Løsningen sendes innen

5. januar 2008 til:

Thore Nilsen

Trøstev. 16C

5097 BERGEN

		FAST-SATTE	LEKER LEVER	ENESTANDE	HØYTID	OSS	JESUS	STORBEKK	FORENE, SAMMENFØYE
		TRESORT PREPO- SISJON AFORA	RUND KOLL SJOKK- ENE	HINNEL- LEGERE DRIV- KRAFT- MASKIN	IRER BIBEL- VERS ORDNER	BIBELSK LEDER KAOS	PRES- ANG- EN HASTET UTLØP	MANGE- STEM- MER ELV VOKSE	KARL PEDER- SEN TITTE GUDS- HUS
LAND I NORDEN	SAL- ENE SVENSK KOM- MUNE	PREFIKS 1 MILLI- ARD	MAMMA	RYDDER SENG- EN	BLEST, IR	SPED- BARN	ROMER- TALL 50	ROMER- TALL 5	ROMER- ELV (DANSK)
GRUNN- STOFF VRI	KJENT KLOS- TER	BEBO- ERE I NEPAL	STIR- RER	LADET- ATOM	REGI KO- TEGN INDIUM	ROMER- TALL 5	HOLDER ØYE MED	SMILE	SMILE

Hver dag, unntatt søndagen kommer mødrene med sine fattige, små til gutte- og jentehjemmet i Cambara. Les om hverdagen til de lykkelige barna som får uvurderlig hjelp til ånd, sjel og kropp.

Her er jentene på barnehjemmet. Den maten de får her er ofte den eneste de får gjennom dagen.

En dag på barnehjemmet

Cambara:

Tekst og foto: Gerd Brit Hesthag

BRASIL: Hver morgen klokken syv kommer mødrene med sine barn til gutte- og jentehjemmet. Det første barna gjør er å skifte til barnehjemmets egne klær. Dette gjøres for at alle barna skal være like, for det er ikke alle som er like rene og hele i klærne.

I en morgenstund leser en av de ansatte til barna fra Bibelen, før barna leser borbønnen: "Herren er min hyrde, meg fattes intet." Med god appetitt spiser de frokost. Kokka baker nydelig, hjemmebakket brød til begge hjemmene.

Skolebarna får så hjelp, mens de minste har lekestund. En egen lærerinne fra skolen følger opp de som må gjøre lekser.

Barna har et rikt utvalg av leker, dukkerommet er det mest populære blant jentene. Lek med legoklosser

setter fantasien i sving, mens mange av guttene liker å leke med biler. Barna er som i Norge, de krangler om de samme lekene, men trives stort sett sammen.

Uteleker er også populære, hvor det er sandkasse, huskestativ, sklie og karusell. Trehjulssykler, ballspill, hoppetau og strikk er også ting de holder på med.

Klokken 12.00 er det middag, og nydusjede, fine i skoleuniformene følges de så til skolen som er fra cirka 13.00 til 16.00. De minste barna dusjer også, men har seg en liten hvil etter middagen. Ettermiddagsmaten er ofte det siste måltidet barna får, for mange av mødrene har dessverre ikke noe å gi til barna sine. Ut på ettermiddagen, fra klokken 17.00 kommer mødrene for å hente de små. Flere av mødrene er med i innhøstningen på de mange plantasjeene i området. Dette er hardt arbeid, med liten betaling og ingen rettigheter og pensjonsavtale.

Vi aner ikke hvor heldige vi er som får bo i Norge! Akkurat det skulle gjøre det ekstra viktig for oss å ikke glemme de som lider nød i verden.

Som det sies: "Ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe noen."

Støtt arbeidet

Du kan støtte barnehjemsarbeidet i Cambara ved overføre din gave til adressen nedenfor. Husk at alle gaver som kommer inn, uavkortet går til beste for barna og mødrene deres.

Barnehjemmet i Cambara, Brasil
Misjonskasserer:
Turid L. Johansen
Postboks 50
1801 ASKIM
Kontonr: 1100.10.88655

Barnheimets historie:

- Guttungen i pappesken...

Alice og Per Andresen har virket som misjonærer i Brasil gjennom mange perioder. I 1985 – 86 var de ute for en ny periode. Her skriver de litt om hvordan barneheimet ble til.

Fokus på Brasil

Tekst: Alice og Per Andresen

BRASIL: Vi var fremme i Brasil tidlig om morgenen og ute på gaten var det noe spesielt som møtte meg. Jeg la merke til en pappeske på fortauet, og den begynte plutselig å røre på seg. Jeg stanset opp og studerte fenomenet litt mer inngående. Ut av pappesken krabbet det så en liten gutt. Synet av det hele grep meg på en veldig sterk og gripende måte. Fra den dagen av begynte en nød å vokse i mitt hjerte, og jeg sa til meg selv: "Jeg må gjøre noe for disse barna". Hjemme i Norge igjen kjente jeg fortsatt på nøden og delte den med flere av misjonsvennene. På dette tidspunktet hadde vi 13 000 kroner i misjonskassen, reiste ut i 1987 og startet barneheimprosjektet. Tomt

hadde vi allerede tilgang til, kjøpte inn byggematerialer og satte i gang med grunnmuren. Under byggingen begynte en del pengegaver å strømme inn, og det planlagte enetasjers huset ble utvidet til to etasjer.

Underveis fikk vi tilbud om å søke midler fra Norad, men kjente fred for å takke nei. Vi følte for å stole helt på Herren, heller bygge det opp som et trosprosjekt og all ære til Gud som kalte oss til denne gjerningen.

Barneheimbygget stod ferdig i 1989 og ble innvidd samme år. Mange var samlet og dagen ble en stor fest. Barneheimet er godt ansett av alle i byen, og alt fra folk på "grasrota" til øverste myndighet er positive, og den støtten setter vi pris på.

Den dagen hjemmet var ferdigbygget,

var hele byggekostnaden på 547 000 kroner dekket inn, alt takket være mange trofaste givere. Per i dag er det 25 jenter ved jentehjemmet: "Lar de caridade "Alice" som betyr: Hjemmet med kjærlighet og omsorg "Alice".

Foruten dette ble et guttehem, som i dag har 10-12 gutter boende, bygget opp i 2006. I dag er vi også i full gang med flere husprosjekter, spesielt myntet på fattige mødre av barna på hjemmet. Alt dette finansieres ved gaver fra trofaste givere, hvor de fleste har stått med i alle år.

Vi vil takke dere alle for god støtte, og ønske om Guds rike velsignelse.

Dette huset, med to leiligheter vil de bli bygget flere av på barneheimsområdet.

Marcia Menezes Miranda og hennes to barn ble forlatt av sin mann og hadde plutselig ikke noe sted å bo. Gjennom arbeidet til Alice og Per Andresen fikk hun et sted å bo.

Nye bosted skaper glede

BRASIL: Foruten de to barneheimene er det på samme område bygd opp flere leiligheter. Meningen med disse er at veldig fattige familier kan få lov til å bo her. Foreløpig er det bygd opp et hus med to leiligheter, men det er meningen å bygge flere.

Marcia Menezes Miranda, som er 23 år, har fått bosette seg i den ene leiligheten sammen med sine to barn Natanielli (7 år) og Felipe (5 år).

Hva betyr det nye bostedet for dere?

- For meg som ikke hadde eget hus betyr det veldig mye. Mannen min forlot oss og vi ble husløse. Jeg har ikke ord for å beskrive gleden vi opplever over å ha vårt eget.

Hvilket alternativ bosted hadde dere hatt?

Glade barn som ber

Fokus på Brasil

Tekst: Alice og Per Andresen

Barna ved barnehjemmene i Cambara får næring til ånd, sjel og kropp. Et menneske kan aldri bli helt lykkelige før de møter Jesus og Hans kjærlighet.

BRASIL: Her lørdag er det søndagsskole på barnehjemmene, og barna lærer fra Bibelen og får be om alle behov. Her svarer barna på noen få spørsmål om akkurat søndagsskolen.

1. Hva liker dere best på søndagsskolen?

2. Hva synes du om Jesus?

3. Hva ber og takker dere Gud om?

Ana Carla, 8 år

- 1.- Jeg liker å synge og høre historier fra Bibelen.
- 2.- Jeg synes Han er snill og lærer oss lydighet.
- 3.- Jeg ber Fader Vår, takker for all mat, og for alt Han har gjort og gitt oss.

Maisa, 7 år

- 1.- Jeg liker å synge.
- 2.- Jesus er god!
- 3.- Jeg ber Fader Vår, og ber for mamma, pappa, bestemor og tante.

Matheus, 6 år

- 1.- Jeg liker å synge og be.
- 2.- Han er Gud!
- 3.- Jeg ber Fader Vår, ber for mamma og pappa og alle tantene mine.

- I og med at mannen min forlot oss, fikk vi flytte inn på et lite rom hos mine foreldre. De er veldig fattige, men gav oss et lite husrom slik at vi slapp å bo på gaten. Men det var veldig trangt.

Hva lever du av?

- Jeg jobber litt som hushjelp og det lille jeg tjener går til mat. Dessverre vil ikke de jeg arbeider for registrere meg, og på den måten har jeg ingen rettigheter hvis jeg mister jobben.

Hvilke tanker gjør du deg om framtiden?

- For meg er det utrolig viktig og mitt høyeste ønske at jeg og barna har et skikkelig sted å bo. Derfor vil jeg oppføre meg ordentlig og håper vi kan bo i huset så lenge Gud vil.

Marcia sammen med sine to barn foran inngangen til leiligheten.

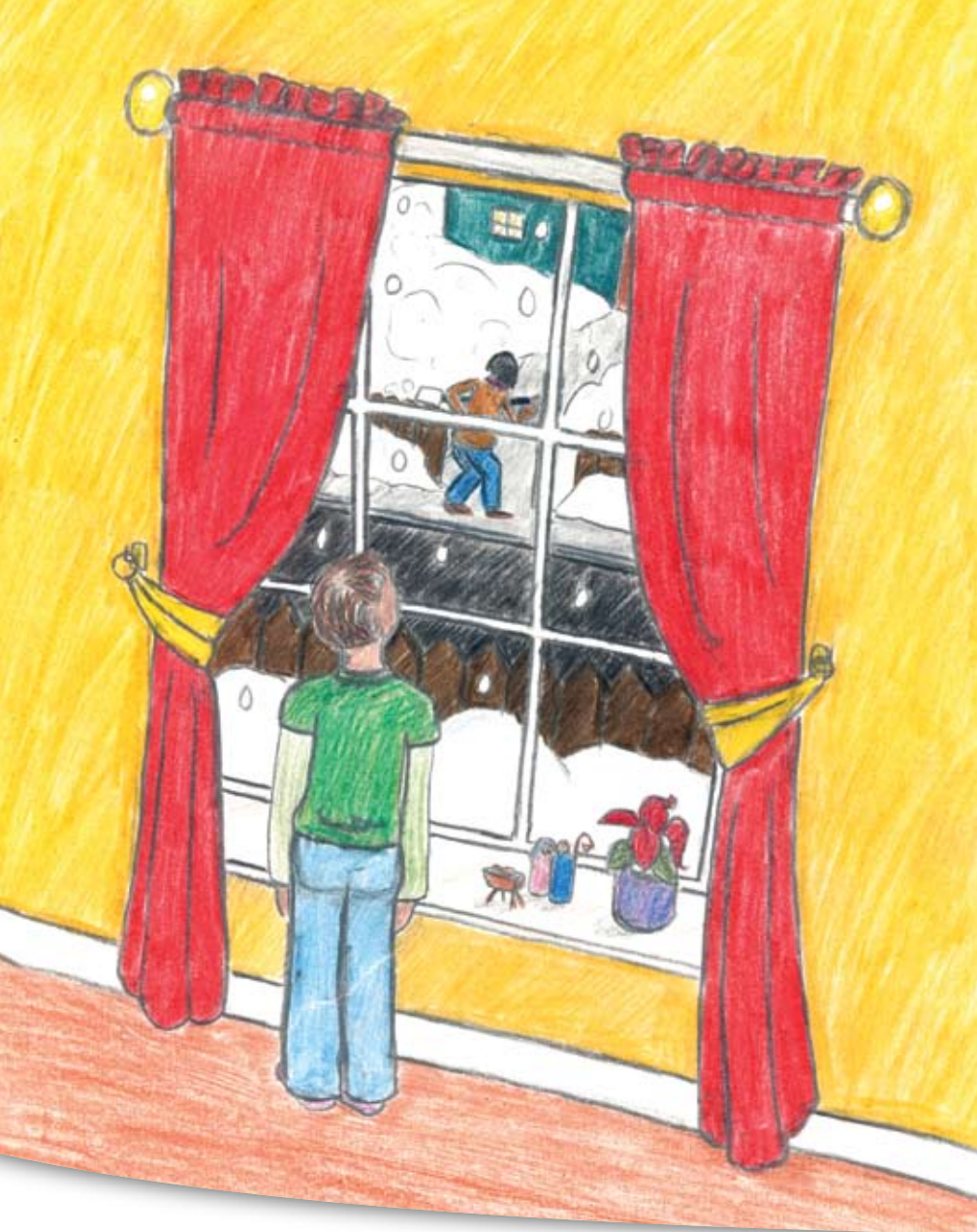

Julefortelling for barna

Tekst: Elise Andersen

Illustrasjoner: Lise Skullerud

Det hadde akkurat blitt desember. Snøen lavet ned, som store bomulldotter. Det var ettermiddag. Tiåringen Benjamin sto ved stuevinduet og så ut. Han elsket å leke ute i snøen. Det var så koselig å se på alt det hvite som la seg som vatt rundt alle ting. Spesielt likte han å lage snølykter, for da det ble mørkt kunne ha sitte inne og se ut på dem.

Den uforglemmelige jula

JULEFORTELLING: Snøen som kom, minnet han også på jul, og så klart, som for alle andre gutter og jenter på hans alder, gledet han seg veldig. Det var så morsomt å få gaver og spise god mat, men det han syntes var det beste med hele jula var å høre pappa lese om Jesus på juleaften. Det var så spennende å høre om den lille gutten som ble født i en stall.

Benjamin trodde nemlig på Jesus, at han hadde en storebror i himmelen. Og at Gud passet på ham. For det hadde han hørt på Junior'n.

Benjamin fortsatte å se ut av vinduet. Tvers over gata så han herr Quang skuffe snø. Han brukte en liten spade som tok lite snø om gangen. Det så ut til å være

tungt arbeid.

Det var hans og familiens første vinter i Norge. "Stakkars", tenkte Benjamin, "det må være rart for herr Quang å se snø for første gang. Han synes nok det er veldig kaldt."

Quang-familien kom fra Kina. De hadde flyttet inn i et lite hus i gata hans i sommer. Den ene sønnen deres, Chang, gikk i klassen hans, det var han som hadde fortalt Benjamin hvorfor de kom hit. "Pappa lite penger, han komme for jobb," sa han. "Vi være veldig fattig i Kina, vi hadde lite av mat, klær og penger. Pappa høre vi kan dra til Norge og tjene penger der. Det gjorde vi." Benjamin syntes veldig synd på dem.

Han visste at herr Quang ikke hadde fått fast arbeid ennå, fordi han ikke kunne så bra norsk. Heller ikke Chang kunne språket noe bra, men de prøvde alle så godt de kunne. De hadde lite av alt, til og med glede. Chang hadde nesten ingen venner. Var det noe Benjamin ikke likte, var det å se folk som var triste og hadde det vondt.

Men hva kunne han gjøre? Han klødde seg i hodet og tenkte så det knakte. Så gikk det plutselig opp for ham! Han stytet inn til foreldrene som satt på kjøkkenet. De så opp. "Dere vet den familien som bor rett over gata her..." begynte Benjamin. "Ja, stakkars dem," sa moren, "kan vi ikke be for dem nå?" Faren var helt enig. Benjamin satte seg

ned ved siden av foreldrene og foldet hendene. Dette var noen av de tingene som Benjamin likte best med familien sin. At de alltid kunne be sammen. Etter at de hadde bedt, snudde faren seg mot Benjamin og sa: "Hva var det du ville fortelle, gutten min? Jeg tror du skulle si noe mer til oss i stad" Benjamin smilte og fortalte foreldrene om ideen sin, at de kunne invitere dem på kaffe og kaker. Da ville de nok bli glade. Foreldrene så på hverandre, og sa at det var en god idé. "De kan jo komme senere i dag hvis de vil. Kan du ikke gå og be dem?" foreslo moren.

Benjamin løp over veien og opp til huset. Det brune håret hans rusket i den iskalde vinden. Han hilste på herr Quang i forbifarten før han løp det siste stykket opp til inngangsdøra. Han banket forsiktig på. Det var moren som åpnet, og på armen holdt hun lillebroren Kahn. Hun smilte over hele ansiktet. Benjamin hilste og fortalte at han og foreldrene ville invitere dem over på kaffe og kaker hvis de ville. Moren snudde seg og ropte tydeligvis på noen, for Chang kom plutselig til syne. Han så på moren, som sa noe Benjamin ikke skjønnte, og så deretter på ham. "Hei Benjamin. Jeg oversette for mamma. Hun kan lite norsk. Hva du si til mamma?" Benjamin sa beskjeden på nytt, og Chang oversatte for moren som fikk tårer i øynene. De ville gjerne komme.

Noen timer senere var alle samlet i stua til Benjamins familie, på kaffe, te og kaker. Moren til Chang snakket mye og Chang oversatte så godt han kunne. "Mamma si at dere er snille og hyggelige som tenke på oss. Dere varme hjerte hennes." Foreldrene i begge familier snakket lenge sammen. Benjamin smilte fra der han satt i den store lenestolen i hjørnet. Han hørte herr og fru Quang le høyt. Chang lo med. Nå var han sikker på at de var glade.

Benjamin så ut av vinduet. Det snødde like mye som det hadde gjort tidligere på dagen. Det fikk han igjen til å tenke på jula.

Benjamins høyeste ønske til jul, var å kunne gjøre høytiden fin for sine nye venner. Og nå visste han akkurat hvordan han skulle gjøre det! Han ville gi gaver til dem, da ble de nok glade. Men hva skulle han gi? Benjamin visste at Chang lenge hadde ønsket seg en av lekene

hans. Og når Benjamin tenkte etter, lekte han aldri med den. Den skulle Chang få. Og lillebroren Kahn ville han kjøpe en leke til. Fru Quang ville han gi et smykke, og herr Quang skulle få en ny snøskuffe. Den gamle var jo så liten.

Han lurte på hvordan han skulle få tak i penger, han hadde en del på sparegrisen, men det var sikkert ikke nok. Benjamin foldet hendene stille. "Kjære Gud, hjelp meg å skaffe penger til gaver. Amen"

Pengeproblemet ordnet seg dagen etter. Faren hadde kommet bort til ham og gitt han en 200-lapp. "Det er greit å ha penger nå som det er snart jul," hadde han sagt.

Benjamin dro til butikken etter skolen den dagen, og kjøpte gaver til familien Quang. Dette skulle bli den beste julen noen sinne!

Dagene gikk, og julen nærmet seg med stormskritt. To dager før jul var det tid for å pynte juletreet. Benjamin fikk lov til å sette stjernen på toppen. Han gledet seg så mye til jul! Dagen før hadde familien Quang sagt ja til å komme over til dem på julaften. Det passet perfekt for Benjamin, da kunne han levere gavene. Da den store dagen endelig kom, gledet Benjamin seg så mye at han hadde problemer med å sitte i ro. Akkurat kl. 18 ringte det på døra. Moren hadde nettopp

satt den rykende varme ribba på bordet. Benjamin sprang ut i gangen og rev opp døra. Der stod de alle sammen, pyntet og klare. Benjamin hadde fortalt dem om litt om jula, siden de aldri før hadde feiret den. Sammen gikk de inn i stua. Fru Quang gispet da hun fikk se all den gode maten. Så mye godt!

Så kom et av julas høydepunkter, far skulle lese juleevangeliet. Mens faren leste, fantaserte Benjamin seg tilbake til den første julenatt. Han så at Jesusbarnet var født og at hyrdene knelte for ham. Det var så spennende!

Og så til slutt kom endelig tida for gaveoppakning. Denne julas største høydepunkt var endelig der! Benjamin var så spent at han omtrent ikke kunne sitte stille. Familien Quang ble veldig overrasket over at de også skulle få presanger. De tok papiret forsiktig av, lille Kahn måtte ha litt hjelp av moren sin. I neste øyeblikk kjente han Chang rundt halsen sin. "Tusen takk!" sa han. Moren til Chang hadde tårer i øynene, Chang hadde satt seg tilbake i sofaen med åpen munn, lille Kahn lekte allerede rundt med den nye leken sin og faren satt bare og ristet på hodet. Hele familien takket.

Benjamin var så lykkelig. Denne julen ville han aldri glemme! Og det trodde han ikke familien Quang ville heller...

Da familien Quang hadde dratt hjem, satte foreldrene til Benjamin seg i sofaen i stua og ropte etter han. Benjamin gikk bort til dem, og faren plasserte ham på fanget sitt. "Du vet, gutten min, at det du gjorde i dag mot familien Quang, er akkurat det Gud vil vi skal gjøre mot andre. Vi skal gjøre så andre har det bra! I Matteus 7.12 står det at alt det vi vil at andre skal gjøre mot oss, skal vi også gjøre mot dem. Jeg og mamma er så stolt av deg."

Da Benjamin endelig hadde lagt seg den kvelden, lå han og tenkte på den fine jula han nettopp hadde opplevd. Da han sovnet, drømte han noe fint. Han drømte at han så en lysende menneskeskikkelse som sa: "Godt gjort, mitt barn." Benjamin skjønnte hvem det var. Det var Jesus! Hans beste venn. Denne julen var den aller beste jula han hadde opplevd noen sinne.

Kryssord for barn

				DRIKK IKKE JEG MEN ?	EN HEST GJØR DET	ELV (DANSK) GIR HONNING		
→						→		↓
				IKKE RIK- TIG		SJØDYR SPILLE BALLEN VIDERE		↓
				PRES- ANG- ENE				
HUS- DYR	NY- VASKET BARNA		↗	PREPO- SISJON TA NED, FIRE		HÅNEN SYNKER DER HØR ER VI OM JESUS		↓
↳		ERIK RUD		FAMI- LIE				BOK- STAV ETTER HVER- ANDRE
FUGLE- MUNN- EN						RUSTE LITEN FRUKT		
DENTE- NAVN				14. BOK- STAV		KAN PAPPA HA PA SEG		
FOLDE HENDER				ØVERST I FLASKEN KARI IVERSEN			TO LIKE	NAPPE, GRIPE
ER, BAK PA HOD- ET						FISK		↓
KORN- BAND								
↳			↖	←				

God jul!

Spørsmål fra Bibelen

Klarer du disse?

1. Eva fikk sønnene Abel og Kain. Vet du hvilket yrkesvalg de foretok?
2. Hvor finner du graven til Moses?
3. Josva sendte ut to speidere, som fikk i oppdrag å se seg rundt om i landet, og spesielt skulle bli kjent med Jeriko. Her traff de en kvinne. Husker du hva hun het?
4. I Josvas leir var det en mann som hadde bannlyst gods. Hva het mannen?
5. Debora skrev et "kvad", en sang. Vet du i hvilken bok i Bibelen vi finner denne?
6. Vet du hvor mange menn Gideon fikk ha med seg i slaget mot midjanittene?
7. Hvordan ble profeten Elia hentet opp til himmelen?
8. Hva het kongen dronning Ester giftet seg med?
9. Dronning Ester fastet en viss periode før hun skulle inn til kongen. Husker du hvor lenge hun fastet?
10. Hvilken Salme har innledningen: "Herren er min hyrde, jeg mangler ingenting?"
11. I hvilken Salme finner du følgende vers? "Han dekker deg med sine fjær, under hans vinger finner du ly. Hans trofasthet er skjold og vern."
12. I Johannes Åpenbaring er det et spesielt brev til menigheten i Efesos. De fikk mange flotte ord, men hadde mistet noe. Hva?
13. Den første menighet valgte en ny apostel ved loddtrekning. Josef, som ble kalt Barsabbas tapte. Hvem vant?
14. Jesus gjorde vann om til vin i bryllupet i Kana i Galilea. Hvor mange kar med vann ble omgjort til vin?
15. Hvilket av brevene kommer først? Galaterbrevet eller Efeserbrevet?
16. Jakob har skrevet et brev. Men hvem var han?
17. Hvem er først av bøkene til profeten Hosea og Mika?
18. Hvor mange kapitler er det i brevet som Judas skrev?
19. Hvilken Salme er den lengste?
20. En av profetene skriver så flott at: "For jeg vet hvilke tanker jeg tenker om dere, sier Herren. Det er fredstanker og ikke ulykkestanker. Jeg vil gi dere framtid og håp." Hvilken profet skrev dette?
21. I hvilket brev skriver Paulus at "syndens lønn er døden"?
22. Hva skjedde med Daniel da han ikke ville tilbe kong Dareios?
23. Peter og Johannes var på vei opp til tempelet da de oppdaget en lam tigger. Hva hadde de ikke å gi til den lamme?
24. Hvor mange ganger måtte gutten Samuel høre Guds røst før han forstod at Gud talte til ham?
25. Hvor står følgende vers? "Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss fra all urettferdighet?"

Svarene finner du på side 3

De små armane

Det va bare ei vega igjen te julaftå, og 'u Johanna og 'an Broremann holdt på å pakk'inn julapresangane. Di sang mens de gjore det, for ingen ting e så godt te pakk'inn itte så ein goe gammale julasang. Ikje noge lage så fine brettar på pappere så «Deilig er jorden», og aldrig bler sløyfene så flåtte så når du knytta di te tonane fra «Her kommer dine arme små».

Pakkane va ikje store, og det så va inni di va ikje dyrt, men både 'u Johanna og 'an Broremann sang så det sko vera pelskåber og mansjettknappar av gull di pakkte inn.

Han Broremann sang høgast, for ennå e 'an så liden, at for han e det å synga ein slags mosjon, jamgoe med å løyba rundt nullen elle å hålla tikken med di store guttane. Han sang så det jomte. Der va rå å hørre at 'an va i fine form.

Pluttselig stopt 'an og så gronnes på 'u Johanna, og 'u Johanna så kjenne blikke, va med ein gong klar øve at 'u kunne forbereda seg på å besvara vanskelige spørsmål.

– Kaffor e det bare di små armane så komme i stall at gå? spørt 'an Broremann.

Hu Johanna så ikje va rektigt med på nodene, klydde seg på leggen, noge så gjør svert godt på tenkingå. – Bare di små armane? sa 'u for å vinna ti.

– Ja nettop di små armane. Han Broremann hørtes utålmodige ud. – Me sang jo nettop «Her kommer dine arme små».

Hu Johanna klydde seg på leggen igjen. Svert lenge denne gongen.

– Arm betyr fattige, sa 'u då kløingå begynde å virka på fantasien.

– Nå lyge du godt. Han Broremann sende na et sint blikk. – Du lyge så det renne or deg. Arm e arm, og hvis du kan få ein arm te vara det sama så fattige, så borde du gje ud ei nye lesebog for folkeskulen.

Der blei ei svere kløing på leggen igjen. Denne gongen så lenge at 'an Broremann fekk ti te å gå ud på kjukken og finna seg ei sjeva. Det va akkurat det posteromme hu Johanna trengde, for då 'an Broremann kom inn igjen, va fantasien i fodle beredskab.

– Nå ska du komma og setta deg med siå av meg, sa 'u Johanna, – for nå vett eg koss det e. Nå ska du få hørre om di små armane.

– Ein arm e alså ikje det sama så fattige? sa 'an Broremann.

– Kan sjynna 'an e kje det. Hu Johanna slo ud med hånnå. – Ein arm e ein arm, akkurat så ein fod e ein fod, og di armane så der står om i julasangen e armane te nogen små ongar så eg ska fortella deg om nå.

– Du e vel aldrig ude på lyging igjen? Han Broremann sende na et mistenksomt blikk.

– Hvis eg lyge nå, sa 'u Johanna, – så ska eg stå på hendene ytterst på tage på det nya hotelle.

– Eg trur deg, sa 'an Broremann og satte seg godt te rettes.

Dette stykket er hentet fra boken:

Sokkaseg og hjertelag

av "Ajax" Andreas Jacobsen

Illustrasjon: Henry Imsland.

Gjengitt med tillatelse fra

Dreyer Bok, Stavanger

Dette er hverdagshistorier fra Stavanger, skrevet på 40-tallet, ofte med barnlige filosoferinger i sentrum. Hu Johanna og han Broremann er sentrale personer i fortellingene.

– For mange hundre år siden, begynd'u Johanna, – hendte det at der kom et lide barn te verå i ein stall i ein by i Jødelann. Dette barne va komt te verå for å hjelpa di så hadde det vondt, serligt di så hadde tonge ting å slida på. Du veid å slida på tonge ting, røyne på armane, Broremann. Bare prøv å trekk ei håndkjerra elle dra ei rolla. Det e tongt det.

Han Broremann va enige og sa ingen ting.

– For at adle di så sleid på tonge ting sko ble glae, fort'satt 'u Johanna, – kom der nogen englar ner på jorå for å fortella om det litla barne i stallen, det så va komt te jorå for te hjelpa. Kem di møtte fortellde di at nå kunne di slutta å slida på tonge ting. Det va'kje nødvendig lenger. Det litla badne sko greia med di tonge tingå. Di fleste bare lo av englane, serligt di med store og sterke armar. – Et baden, sa di, – koss ska et baden klara det me baske med. Di viste englane musklene sine. – Kjenn på di, sa di. – Det e sånt så må te for å klara tonge ting. Det e noge aent enn et baden i ein stall. Englane kjende på musklene. – Skrøbelige greier, sa di. – Badne i stallen e sterkare.

Då blei di med di store og sterke armane sinte og sa at englane kunne grava seg opp i himmelen igjen, ellers sko di visa di ka kraftige muskler kunne brugast te.

– Føyg englane opp i himmelen igjen? spørt'an Broremann.

– Kan sjynna di gjor'kje det, sa 'u Johanna. – Englane e kje sånn. Di bler kje fornerma for det om nogen brese seg med svære muskler. Istedentfor å fyga opp te himmelen, gjekk di rundt og vekkete adle di små bådnå i Jødelann, di så hadde tynne og små armar, og sa at nå måtte di kle på seg og gå te Betlehem, for der, i ein stall, va der et lide baden så ville hjelpa di hvis di hadde tonge ting å slida på.

De fleste av bådnå blei glae og begynde å kle på seg, for ennå di hadde såve lenge, kunne di kjenna koss det verkete i armane av ting di hadde balt med mens di lekte om dagen.

– Bare fyll sjernå, sa englane, – og ikje ver redde, for me fyge omkring i nerhedå og passe på dokker.

– Ler oss ein sang fyst, sa ongane. – Det e lettare å gå når me synge. Det e langt te Betlehem og beinå våres e liga så små så armane.

– Ja, dåkker ska få ein sang, sa englane og smilte. Syng denne:

*Her kommer dine arme små,
o Jesus i din stall at gå.
Opplys enhver i sjel og sinn
at finne veien til dig inn.*

– Fandt ongane stallen? spørt'an Broremann.

– Adle så har små armar, finne stallen, sa 'u Johanna.
– Det e bare di så e krye av di store musklene sine så går i totlevase på veien.

Det skjedde i de dager at det gikk ut befaling fra keiser Augustus om at hele verden skulle innskrives i manntall. Denne første innskrivning ble holdt mens Kvirinius var landshøvding i Syria.

Og alle dro av sted for å la seg innskrive, hver til sin by. Josef dro da fra byen Nasaret i Galilea opp til Judea, til Davids by Betlehem, siden han var av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, sin trolovede, som ventet barn.

Og mens de var der, kom tiden da hun skulle føde, og hun fødte sin sønn, den førstefødte, svøpte ham og la ham i en krybbe. For de fant ikke husrom noe sted.

Det var noen gjeterere der i nærheten som var ute på markene og holdt nattevakt over flokken sin.

Med ett sto en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem. De ble overveldet av redsel.

Men engelen sa til dem: «Frykt ikke!

Se, jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket: I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren.

Og dette skal dere ha til tegn:

Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.»

Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærs-kare, som lovpriste Gud og sang:

«Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden blant mennesker som Gud har glede i!»

Da englene hadde forlatt dem og vendt tilbake til himmelen, sa gjeterne til hverandre:

«La oss gå inn til Betlehem for å se dette som har hendt, og som Herren har kunngjort for oss.»

Og de skyndte seg av sted og fant Maria og Josef og det lille barnet som lå i krybben.

Da de fikk se ham, fortalte de alt som var blitt sagt dem om dette barnet.

Alle som hørte på, undret seg over det gjeterne fortalte.

Men Maria tok vare på alt som ble sagt, og grunnet på det i sitt hjerte. Gjeterne dro tilbake. De lovet og priste Gud for alt de hadde hørt og sett; alt var slik som det var sagt dem.